

OPPRØR

NR. 10 - DESEMBER 1994 UTGITT AV RØD VALGALLIANSE

Foto: Ove Bengt Berg.

Vi klarte det igjen:

Makta midt imot!

Seieren i folkeavstemninga var et opprør, der folket talte makta midt imot. Seieren er større nå enn i 1972. For nå hadde makta fått mulighet til å ta lærdom av tapet forrige gang. Vi er tilpassa EUs politikk, og EØS-kuppet er gjennomført. Det er lagt et voldsomt press på folk. En helt utrolig seier, sier RVs ledere.

Her taler demonstranter regjeringa midt imot 25. september i år i Oslo. I øverste etasje på regjeringsbygget i bakgrunnen presenterte regjeringa samtidig sin nye EU-kommisær, Thorvald Stoltenberg.

Notodden RV: Revolusjonære tjenere

- En revolusjonær bevegelse som skal tjene seg sjøl er meningsløs. Vi er en del av den kampen folk sjøl fører. Oppslutninga til RV i Notodden har med det å gjøre, forteller formannskapsmedlem Morten Halvorsen.

SIDE 5

EU-kampen Landet rundt

Vi har spurt sentrale RVere landet rundt om hvordan de har arbeidet.

SIDE 8, 9, 10

OPPRØR

Alle som har stått på kommunevalgslister eller fylkestingslister får årets tre siste numre gratis tilsendt. Vi håper dere finner bladet lesverdig og lærerikt. Medlemmer av RV får Opprør gratis, men en kan også tegne abonnement på Opprør for 100 kroner i året. Medlemskap i RV koster kr 200.

Adresser for innmelding og abonnementstegning står inne i bladet.

Returadresse: Rød Valgallianse,
Goteborggt. 8, 0566 Oslo

DALSBØ

11720

GUDMUND

DRAMSVEIEN 1

9009 TROMSØ

BLAD

Leder

Takk for innsatsen!

For ei medlemsavis må det være viktig å takke alle dem som har bidratt til seieren i folkeavstemninga. Mange har bidratt fra mange ulike hold i det mangfoldige koret som nei-fronten har utgjort. Men det er en særlig god grunn til å takke RV-medlemmene for deres innsats. Uten på noen måte å svekke andres bidrag, kan vi tilfreds notere at RVerne har hatt en finger med i kampen over hele landet. Hele vår aktivistiske stil, og politiske forståelse, har kommet til svært god nytte i kampen. Vi har både evna å samarbeide med andre og bevare vår sjølstendighet i fronten.

Foreløpige analyser kan tyde på at resultatet har blitt best der en har kommet i dialog med velgerne. Husbesøk har i denne sammenheng vist seg å ha gitt gode resultater. I Tromsø har de hatt suksess med en særegen kvinnemobilisering. Samtidig var valgdeltakelsen svært høy i den byen. Mobilisering av velgerne til urnene har kanskje vært avgjørende.

EU-kampen har forhåpentligvis både gitt oss inspirasjon og lærdom til videre arbeid mot en enda grellere kapitalisme, for et nytt samfunn.

Godt nytt år!

Aksel Nærstad trekker seg

Landsstyret i RV

Jeg har i dag gitt beskjed til nominasjonskomiteen om at jeg ikke stiller til gjenvalg som leder på landsmøtet i februar. Her vil jeg kort informere landsstyret om de viktigste grunnene til avgjørelsen, og hvorfor jeg går ut med den nå. Jeg ber om at dere ikke sprer at jeg ikke stiller til gjenvalg før det kommer i Klassekampen om et par dager.

Jeg bestemte meg allerede for ett år siden for ikke å stille til gjenvalg som leder på landsmøtet. Jeg fortalte da ingen om avgjørelsen, og holdt også «døra litt på gløtt» for meg sjøl om at jeg kunne ombestemme meg. I løpet av året som har gått, har jeg bare blitt styrka i at det er riktig av meg å ikke stille til gjenvalg.

Jeg har ikke offentliggjort dette før nå fordi jeg har ment det har vært viktig å unngå spekulasjoner og eventuelle stridigheter om lederkandidater som kunne gå utover innsatsen i EU-kampen. Jeg mener også jeg har kunnet utføre lederoppgaven best mulig ved å vente med å kunngjøre avgjørelsen.

Jeg går ut med avgjørelsen om at jeg ikke stiller til gjenvalg nå fordi nominasjonskomiteen skal ha møte om få dager. Både den og hele partiet trenger tida fram til landsmøtet for å finne fram til og diskutere lederkandidater. Jeg har også funnet det riktig å si i fra før folkeavstemninga om EU slik at det ikke er noen tvil om at avgjørelsen min er uavhengig av utfallet av den.

Det er flere grunner til at jeg har tatt avgjørelsen om ikke å stille til gjenvalg som leder. Her er de viktigste:

- Jeg har vært med på og bidratt til en del viktige saker i perioden jeg har vært leder, og nådd en del viktige mål jeg har satt meg som leder;
- RV er valgt inn på Stortinget
- Partiet har gått fram ved alle valg (Ikke mye, men likevel framgang. Det er spesielt for partier som RV i Europa)
- Partiet er holdt sammen til tross for store indre rivninger i den revolusjonære bevegelsen.
- RV har spilt en viktig rolle i mange politiske spørsmål, ikke minst i EU-

kampen, i kamper for å sikre offentlige velferdsgoder, i arbeidet i fagbevegelsen, i kvinnekampen, i kampen mot rasismen, og i spørsmål som internasjonal solidaritet.

- RV er utvikla fra en løs valgallianse til et organisert parti med allsidig virksomhet.
- Jeg føler at jeg kan gå av som leder etter å ha gjort en god jobb.

En viktig fase i kampen mot norsk EU-medlemsskap er over i og med folkeavstemninga. Det gjør at det er et bra tidspunkt for å bytte ut folk i ledelsen.

Jeg har vært leder i 8 år, og hatt en relativt dominerende posisjon i disse åra. Å være partileder er en slitøs jobb - uansett parti. Det er sikkert både lettere og vanskeligere å være partileder i RV enn i andre partier. Mediapresset har ikke vært plagsomt stort, men de små marginene i flere sammenhenger mellom relativ suksess og fare for store tilbakeslag for partiet, har vært slitomme (spørsmålet om å klare og stille nok lister ved lokalvalg, spørsmålet om å komme inn på Stortinget, å klare å opprettholde en relativt godt utbygd partiorganisasjon, for å nevne noe). Jobbinga for å bli synlig i mediabildet og slitet med et lite sentralt partiapparat - inntil vi kom på Stortinget, har også tatt på.

Det har vært en del «motbakker».

- Det har vært store stridigheter i RV og resten av den revolusjonære bevegelsen i Norge i den tida jeg har vært leder. I motsetning til situasjonen i den revolusjonære bevegelsen i de fleste landa i vesten har vi til tross for dette klart å holde RV samla og slagkraftig, og brukt mesteparten av kreftene i de politiske kampene i samfunnet i stedet for på indre stridigheter. Jeg mener jeg har spilt en viktig rolle for å få dette til, og er fornøyd med det jeg har fått til. Men i arbeidet med å utvikle RV og holde ulike deler av partiet samla, har jeg ofte hatt følelsen av å være «hoggestabbe» og «klagemur» for alle fløyer. Det har

også vært en stor belastning at - sånn jeg ser det - mine motiver og handlinger er blitt mistenkeliggjort fra en del personer og deler av partiet, og at enkelte har lagt større vekt på å kjøre fram egne «prosjekter» enn på å stå skulder ved skulder for å få til det som er vedtatt og for å løse partiets oppgaver og problemer i fellesskap. Jeg vil samtidig understreke at jeg også har fått mye støtte og opplevd en utrolig utholdenhet, innsats og samhold i partiet.

- Jeg merker slitasje, og føler i en del sammenhenger og situasjoner at jeg ikke har så mye å gi som jeg synes jeg bør ha for å kunne gå på en periode til. Det kan være fornuftig for partiet å få nye krefter og tanker i ledelsen. Og det kan være fornuftig for min egen utvikling å gjøre noe annet.
- Personlige forhold gjør at jeg for en periode ønsker å ha mindre ansvar og være friere til å legge opp livet mitt ut i fra egne behov enn det jeg tror er mulig eller ønskelig som partileder. Kritikken og mistenkeliggjøring fra partikamerater i forbindelse med søknaden min om å få jobbe perioder i utlandet i år, har styrka meg i dette standpunktet.

Jeg vil fortsette å være aktiv i RV, og jeg er ikke eldre enn at jeg kan gå på viktige oppgaver for partiet igjen seinere dersom det er ønskelig. Det er ingen politiske uenigheter som gjør at jeg ikke stiller til gjenvalg som leder på landsmøtet i februar.

Jeg har hatt 8 rike, meningsfulle og lærerrike år som leder i RV. Jeg har fått anledning til å treffe, bli kjent med og jobbe sammen med mange flotte personer over hele landet, til å sette meg inn i og arbeide med mange viktige spørsmål, og til å bruke mesteparten av tida mi på saker jeg mener er viktige.

Hilsen Aksel

Landsstyret om Prinsippprogrammet

En prøveavstemning mellom forslaget fra flertallet i programkomiteen og Aksels forslag viste at det var like mange som ville legge hvert av de to forslaga til grunn for vedtaket på landsmøtet. Det er et stort ønske i landsstyret om å få sydd de to forslaga sammen til ett forslag med klare markeringer av uenigheter. Landsstyret mener det er nødvendig at folk som støtter de ulike forslaga strekker seg for å oppnå det. Diskusjonene på landsstyret viser at det er utvikla større grad av enighet mellom de to forslaga. Et forsøk på

å sy de to forslaga sammen viser at det bør være mulig.

Landsstyret ber programkomiteen supplert med Aksel jobbe fram et forslag som syr de to forslaga sammen. Der det er viktige uenigheter skal begge syn presenteres. Programkomiteen skal ikke stemme over hvilket syn som har flertall og mindretall.

Programkomiteens forslag sendes ut i organisasjonen før jul.

Landsstyret tar på møtet 15/1 stilling til om det skal behandle prinsippprogrammet en gang til for å innstille til landsmøtet, eller om programkomiteens nye innstilling skal ligge til grunn for landsmøtebehandlingen.

Landsstyret om «Utfordringer for RV»

Landsstyret har diskutert vedtaksforslaget om «Utfordringer for RV» fra Arbeidsutvalget (se Opprør nr 9/94). Landsstyret mener forslaget behandler noen av de viktigste utfordringene og oppgavene for partiet, men mener at det er viktige svakheter og mangler ved forslaget. Det er bl.a. for overflatisk og går for lite inn på reelle problemer og motforestillinger som er knytta til de enkelte utfordringene, oppgavene og

målsettingene. Landsstyret pålegger AU å arbeide videre med vedtaksforslag fram til landsstyremøtet.

RV kjøper hus?

I juni i år ble det sendt ut i alt 250 brev til alle RV-styrer, kontaktpersoner og folkevalgte RV-representanter. I brevet ble det orientert om at RV hadde planer om å leie eller kjøpe hus i Oslo.

Landsstyret har i september behandla forslag om å kjøpe eventuelt leie hus. I begynnelsen av desember var RV i forhandlinger om kjøp av bygård i Oslo.

OPPRØR

Ansvarlig redaktør: Ove Bengt Berg
I redaksjonen: Rune Soma, Kari Celius, Kristin Johansen,
Pål Ravnsborg - Gjertsen, Harald A. Selvær.
Redaktørens adresse: Briggen 7, 3038 Drammen, Tlf/faks: 32 80 07 15

Innlegg sendes til: Opprør/Rød Valgallianse
Gøteborggt. 8, 0566 OSLO.
Tlf: 22 38 42 50, faks: 22 38 46 02

RVs EU-innsats

Nei-seieren hadde ikke vært mulig uten den breie og mangfoldige fronten. Alle var nødvendige for å bringe seieren i land, og ingen del av fronten kan ta hovedæren for seieren. RV gjorde sin del av jobben.

Landsstyret er imponert over den kjempeinnsats RVs medlemmer har gjort i EU-kampen. Vi takker alle og enhver for det dere har gjort for å gjøre den fantastiske seieren mulig. Uten vår innsats ville ikke seieren vært mulig - på samme måte som den hadde ikke vært mulig uten innsatsen fra mange andre personer, partier og grupper.

Landsstyret mener RVs analyser, linjer for kampen og innsatsen på alle plan i Nei til EU, i fagbevegelsen og i andre organisasjoner har vært av stor betydning. Landsstyret er fornøyd med RVs innsats og rolle i EU-kampen.

RVs linjer har vært viktige

Landsstyret mener de linjene RV har stått for i EU-kampen har vært riktige, og vært viktige bidrag for å drive fram EU-motstanden på et bra politisk grunnlag. Landsstyret vil spesielt framheve at RV har gått i spissen for å drive fram følgende syn og linjer i EU-kampen:

Forsvar av norsk sjølråderett

Dette er det grunnleggende spørsmålet i EU-kampen. Det er også det spørsmålet de fleste av de som har stemt nei, legger mest vekt på. Helt fra starten av EU-kampen har RV kjørt fram forsvaret av sjølråderetten, mens hovedinnrettinga til mesteparten av nei-fronten var å se på forskjellene på norsk politikk og regelverk, og EUs. Også etter at Nei til EU vedtok parolen «Ja til folkestyre - Nei til Union» har RVs analyse av sjølråderetten vært viktig for å utvikle innholdet i parolen, og for å gå imot en skjønning av det norske styresettet.

EU som en imperialistisk union.

RVs analyse om EU som en imperialistisk blokk som konkurrerer med USA og Japan om å være den dominerende handelsblokken, og som utbytter den 3. verden, har vært viktig i EU-kampen. Det gjelder også RVs analyse av Tyskland som den ledende krafta innen EU, og dets ekspansjonistiske politikk mot Øst. Landsstyret vil også framheve RVs arbeid med å få fram Vestunionens aggressive karakter og utviklinga av det militære aspektet ved EU. Vi vil også framheve at RV hele tida har lagt vekt på å bekjempe rasisme, og å vise hvordan EU øker rasismen.

Klassekarakteren til EU og arbeidet i fagbevegelsen.

Av partiene er det bare RV som legger vekt på klassekarakteren av EU: Det er storborgerskapets allianse mot arbeiderklassen og resten av det arbeidende folket. EU som kapitalens prosjekt har vært et kjernepunkt i RVs EU-motstand. Vi har lagt vekt på det norske storborgerskapets unasjonale karakter, og at deres kamp for EU-medlemskap er knyttet til deres klasseinteresser.

Fra første stund har RV lagt vekt på å drive fram EU-motstanden i fagbevegelsen. RVs medlemmer i fagbevegelsen har gjort en stor innsats og spilt en viktig rolle for å få fagbevegelsen til å bli ei aktiv kraft i kampen mot EU. Sammen med andre EU-motstandere i fagbevegelsen har vi lyktes!

Mot EØS

RV var det eneste av partiene som nå er på Stortinget som gikk i mot at Norge skulle forhandle med EU om en avtale bygd på de fire friheter. Vi har hele tida gått i mot EØS-avtalen, og arbeidet for at motstand mot den og EUs «fire friheter» skal være en del av grunnlaget for Nei til EU. Samtidig har vi lagt vekt på at EØS-tilhengerne også er en viktig del av en samla nei-front. Dersom RV og andre konsekvente EØS-motstandere ikke hadde klart å forhindre at motstandsfronten skulle akseptere EØS som «et nasjonalt

kompromiss», mener vi det er sannsynlig at det ville blitt et ja-flertall ved folkeavstemninga.

Særegen kvinnemotstand mot EU

RV har lagt stor vekt på å vise hvordan kvinner ville rammes spesielt av et EU-medlemskap, og på å drive fram et eget kvinnearbeid innenfor nei-fronten. Vi er ubskjedne nok til å hevde at uten den innsatsen RVs kvinner har gjort i dette arbeidet, ville ikke kvinnemotstanden mot EU ha vært så mye større enn blant menn.

For en demokratisk og aktivistisk nei-front

Helt fra dannelsen av Opplysningsutvalget om EF har RV arbeidet for å bygge en demokratisk front mot EF/EU der det er medlemmene som bestemmer politikken og aktiviteten. Vi har støttet og bidratt til å drive fram det viktige samarbeidet mellom organisasjoner, men kjempet i mot at kursen bestemmes av noen få topper og gjennom avtaler mellom organisasjoner. RV har også konsekvent arbeidet for en aktiv motstandsfront på grasrota.

For at Nei til EU skal fortsette.

Det har vært og er ulike syn innenfor Nei til EU og blant partiene som er mot EU, om fronten bør fortsette eller ikke. RV har hele tida konsekvent argumentert for at det er viktig å opprettholde Nei til EU som en brei medlemsorganisasjon (se eget vedtak).

Imponerende arbeidsinnsats

Landsstyret er imponert og stolt over den innsatsen hundrevis av medlemmer har gjort i Nei til EU og andre organisasjoner både som aktivister sjøl og som organisatører og drivkrefter for lokal- og fylkeslag, og på sentralt hold. RV vil langt i fra undervurdere eller redusere den store innsatsen folk fra andre partier, organisasjoner og folk uten organisasjonstilknytning har gjort. Seieren var en lagseier. Vi er likevel stolte av at RV-medlemmer

har hatt langt flere lederverv og sentrale posisjoner på alle plan i nei til EU og i organiseringa av motstanden i fagbevegelsen enn størrelsen på RV skulle tilsi. RV har fått mye velfortjent ros fra andre partier og personer utenfor RV for den innsatsen vi har gjort.

På sentralt hold har det i hele EU-kampen vært et nært og godt samarbeid med ledelsen i AKP. Det har vært viktig både for utviklingen av de politiske linjene og for ledelsen av RVs arbeid i Nei til EU. Fra sommeren av har det vært hyppige og regelmessige møter mellom ledelsene i nei-partiene på Stortinget og ledelsen i Nei til EU. Det har også vært noen møter for alle nei-organisasjonene. Disse møtene har bidratt positivt til å utvikle samholdet og samspillet i nei-fronten.

Landsstyret mener hjelpen til, koordineringa og ledelsen av arbeidet til RVerne i Nei til EU har vært for svak. Det burde ha vært tettere kontakt med folk i viktige posisjoner i Nei til EU over hele landet.

RV har vært lite synlig

Til tross for at RVs medlemmer har spilt en viktig rolle i EU-kampen, har RV som parti vært lite synlig. Det er flere grunner til det:

- Media fokuserer på de største partiene og største «kjendisene». Når de største avisene, radio og TV fotfølger noen sentrale nei-personer og nærmest fortier andre, fører det lett til at RV blir lite synlig. NRK TVs utplukking av panelene til de såkalte folkemøtene er ett eksempel.

- RV har lagt hovedvekta av arbeidet i Nei til EU og ikke på eget partiarbeid og partimarkeringer. Landsstyret mener det har vært helt riktig å underordne partiets markeringsbehov behovet for å styrke det breie motstandsarbeidet. Med få medlemmer og de aller fleste ledere på alle nivå i partiet knyttet opp i posisjoner og arbeid i fronten, har det vært små muligheter til å klare egne partimarkeringer i tillegg.

Landsstyret mener likevel at det i RV har vært en tendens til å undervurdere behovet for å få ut RVs særegne analyser, materiell og for å markere partiet i EU-kampen.

- Det har vært sterke krefter i Nei-fronten, spesielt sentralt, som har arbeidet for å usynliggjøre RV i EU-kampen. Noen eksempler på dette er at de mest sentrale politikerne til RV ble bevisst fra sentalt hold i Nei til EU holdt vekk fra åpne møter, appeller, foredragsturneer o.l.. RVerne som deltok i ulike arrangementer o.l. ble presentert som faglig tillitsvalgte, med yrkestittel o.l. og ikke som RV-medlemmer, det var i praksis yrkesforbud for RVerne i det sentrale apparatet til Nei til EU, lederne i AUF og Natur og Ungdom stilte som betingelse for å støtte Ungdomskampanjen mot EU at Rød Ungdom skulle utelukkes fra initiativet, kjente RVerne er skjøvet ut fra skolemøter. Rekka av eksempler kan gjøres mye lengre. RV har holdt dette internt i nei-fronten til nå for ikke å gi jassida og pressa muligheter til å utnytte dette for å splitte fronten.

- Ledelsen i RV har ikke lagt nok vekt på og evna å få partiets mest kjente politikere nok fram i det offentlige lyset i EU-kampen. Det er nødvendig å arbeide mer målbevisst i framtida for å synliggjøre talspersoner for partiet.

Landsstyret mener RVs EU-materiell har vært godt og nyttig, men det er i for liten grad spredd av lokalgruppene.

RVs innsats framover blir viktig

Landsstyret ser det som viktig bl.a. for kampen mot EU framover, å styrke RV og Rød Ungdom gjennom stor nyrekruttering og styrking av organisasjonen på alle plan. Det er nødvendig med en stor, godt organisert og velskolert venstrebevegelse for å holde Norge utenfor EU i mere enn noen få år framover.

Rød Ungdom:

Hovedprioriteringa klar

Av Harald A. Selvær

Rød Ungdom kommer ikke til å legge ned kampen mot EU og EØS. Hovedprioriteringa til RVs ungdomsorganisasjon står fast, fortsatt kamp mot EØS. Tyngden av jobbinga kommer til å bli satt inn i Ungdom Mot EU. Det er konklusjonen Rød Ungdoms Sentralstyre har kommet fram til.

- Ungdom mot EU kommer nok til å oppleve et frafall i medlemsmassen, og nedgang i aktiviteten, men vi kommer til å gjøre vårt for å demme opp mot det. Det er viktig at folk får en magesfølelse av at jobbinga mot EØS er like viktig som sjølve EU kampen. Vi ser allerede at mange sosialdemokrater trekker seg ut, de har fått nok, er slitne eller ser ikke betydningen av fortsatt jobbing. Viss disse signalene får spre seg er det uheldig. Rød Ungdom må vise grunnplanen i UMEU at RU ikke har tenkt å gi opp. Pressa har vedtatt at EU kampen er over for denne gang. Samtidig veit vi at Europa-bevegelsen jobber for en ny folkeavstemning. Det kan bli livsviktig at det finnes en organisasjon som kan, og tør, forsvare folkeflertallet. Sier Rød Ungdoms leder Jorunn Folkvord i en kommentar.

RØD★UNGDOM

Morten Halvorsen, formannskapsmedlem

Asbjørg Brekke, medlem i utvalget for oppvekst

Hilde Holland, RVs medlem i helse- og sosialutvalget.

Notodden RV har innflytelse

- Er inne i den fjerde perioden
- Siste valg: 5,5 % til RV
- Av 200 saker i formannskapet i 1993, fremmet RV forslag i 41 av dem:
 - 18 av RVs forslag ble enstemmig vedtatt
 - 13 forslag fikk støtte fra flere partier
 - Bare i 2 av forslaga var RV aleine om å stemme for dem

Tre av medlemmene i Notodden RV er Morten Halvorsen, fabrikkarbeider, og lærerne Asbjørg Brekke og Hilde Holland. Morten sitter i formannskapet, Asbjørg i hovedutvalget for oppvekst (tidligere skolestyret) og Hilde i hovedutvalget for sosial.

Notodden — RVs beste sted?

I Notodden sitter RV i kommunestyret i sin fjerde periode. Edgar Gundersens jobb aleine i første periode kan de andre ikke få rost nok. Edgar fikk stor anerkjennelse og respekt for sin innsats. RV kom da også inn med 3 nye i andre periode, falt så tilbake til 2 og sitter nå med 3 representanter i denne perioden. Laget peker sjøl på det at RV kom tilbake etter industriraseringa på Notodden. RV-arbeidet er hele tida utvida, og vi har på ingen måte blitt kjøpt opp.

Arbeiderklasse

- Det som preger RV i Notodden er at vi har røtter i arbeiderklassen. Vi er svært utadretta i vårt arbeid, og innstilt på å tjene folk. Vi har

unngått de interne og spissfindige politiske oppgjøra. Vi har ikke Blindernmiljøets interesse for ideologi, men i vil heller tjene folk gjennom å organisere klassekampen.

Men vi hadde sjølsagt ikke giddi å stått på om vi ikke hadde hatt en grunnleggende forståelse for kapitalismen og klassesamfunnet. Vi i Notodden RV er en del av den kampen folk fører.

- Det har alltid vært godt fotfeste for AKP/RV i Notodden. Her er også sosialdemokratiet svakt, og det har attpåtil blitt svekka i det siste. Folk her har ikke tillit til makta, det bidrar sammen med våre resultater til at vi gjør et topp RV-valg hver gang. Dette er forklaringa Morten Halvorsen gir til RVs jamne og høye oppslutning i Notodden de siste 16 åra.

Først ignorert, så respektert

- På det første møtet i skolestyret reiste jeg meg og gikk i forbannelse i det jeg heiv kommunepapira på bordet, forteller Asbjørg Brekke. Hun er en 49 år gammel lærer som er oppvokst i Drammen under etternavnet Johansen og var ledende i SUF der i 60-åra.

- Da hadde jeg arbeidet en hel helg og satt meg grundig inn i alle sakene, og fremmet svært fornuftige forslag. Og så blir jeg nekta å få forslaga mine til avstemning! Alt avvist! Det var et sjokk. Riktignok blei det mye formelle diskusjoner av utvalgets rett til å nekte mine forslag å bli stemt over, uten at det var noen trøst.

Ap vil varme seg på RV

- Men nå er tidene helt annerledes. Her om dagen ringte Arbeiderpartiets gruppeleder i utvalget og ville ha meg med på

deres gruppemøte. Men det ble selvfølgelig fnysende avvist, forteller Asbjørg tilfreds.

- Før møtene har jeg hatt vondt i magan flere dager i forvegen av redsel for ikke å skulle si noe, eller si noe fornuftig. Jeg sitter nå på den andre perioden. I den første perioden fikk vi til gode og helt nødvendige forbedringer for skolen, med økt rammetimetall og mer ressurser til spesiell elevoppfølging. Dette er dessverre spist opp nå, men forbedringene var svært nyttige. Ellers mener jeg at vår innsats var helt avgjørende for å bygge ny skole. RV har innflytelse ut over det vår representasjon skulle tilsi, og nyter stor respekt. Dessuten er det ofte RVere som er aktive i folkelige pressgrupper som vi spiller på lag med.

Moro og ålreit tid

- Jeg ble kumulert inn som 2. varmann etter Edgar Gundersen etter å ha vært listefyll, sier lærer Hilde Holland. Det kommunale vervet er overkommelig når du får hjelp av andre. De første 140 sidene med kommunalt stoff var kjedelig. Fint da at en erfaren person som Edgar Gundersen alltid var tilgjengelig og hjelpsom.

Allianser ga framgang

- Det var først når jeg lærte meg litt taktikk og satset på allianser, at det ble virkelig gøy, sier Hilde Holland i sosialutvalget. Det har vært en moro og ålreit tid.

- Jeg fikk også bakoversveis når jeg så hvordan det jeg trudde var gode argumenter ble mottatt av de andre politikerne og administrasjonen. Til å begynne med var jeg nok også litt naiv.

- Enkelte ting kan jeg nå ta på sparket, men jeg liker å ha alt klart og detaljert for meg på forhånd. Det

hender også noen ganger at jeg stemmer feil, men det må jeg og RV bare ta med på kjøpet.

- Nå har jeg fått et mer avslappa forhold til det å være flink, og si mye. Jeg har vært veldig bevisst på at jenter, og jeg, er like god som de andre mannlige pratmakerne. Jeg legger fram det som er meninga mi. Om noen imøtegår meg, tar jeg ikke det så tungt om jeg ikke kan imøtegå det straks.

Oppslutning om budsjettet

I 1993 vedtok flertallet i bystyret at det skulle gjennomføres summariske kutt på alle poster med i alt 11 millioner kroner. RV tok opp saka med fylkesmannen og fikk medhold i at slike summariske kutt er ulovlige.

Tidligere har politikken basert seg på kommunal ulydighet ved at det er stilt krav til staten om ekstrabevilgninger. Dette falt på steingrunn i bystyret, og skapte heller ingen politisk bevegelse utafør. I år er derfor forslaget annerledes: RV foreslår å ta 6 millioner kroner fra det loale næringsfondet. dette er lovlig og viser at det finnee penger lokalt. Når vi unngår å bruke fiktive penger, gir vi folk mulighet til å slåss for noe.

Bevegelse blant folk viktigst

- Klarer vi å skape bevegelse blant folk, har vi oppnådd mer enn om vi bare skulle stått fram som reine og røde. Spørsmålet blir da hvilke saker vi kan klare å reise bevegelse rundt, sier Halvorsen. Klarer vi å løse den oppgaven, kan vi kalle oss revolusjonære. Ellers må i være realister, vi må legge vekt på å prøve å få gjennom noe. Ellers er det et beklagelig faktum at revolusjonær politikk i dag er å bevare

det bestående, avslutter Halvorsen med.

RV, et godt redskap

- RV er et parti som ikke dysser deg ned, men et parti som gjør at du kan bruke evnene dine, sier Asbjørg. Her bakker alle hverandre opp, vi plages ikke av kniving. Hadde vi bodd i Oslo hadde vi sikkert vært opptatt med det jeg vil kalle «dustede kamper».

- Kanskje er det også her litt sånn at gutta vil ha litt tmakt. Men vi merker lite til det, og vi har ingen karrierejegere. Om vi så er så nervøse at vi føler at vi må spy bak talerstolen, så gjør alle jobben sin.

- I løpet av 12 år har befolkninga fatta tiltro til RV. Hadde ikke folk sett at RV er deres talerør. ville vi blitt feid av banen. I stedet kan vi være fornøyde med det vi har klart, avslutter hun.

Deler på jobbene - arbeider sammen

Notodden legger vekt på å hjelpe hverandre, særlig de nye. Ingen skal få føle seg overlatt til seg sjøl.

I formannskapet deler Morten Halvorsen og Borgar Løberg på jobben på den måten at de møter annen hver gang. På den måten får begge erfaring, og oppgavene blir ikke monopolisert. Arbeidet i formannskapet blir en partioppgave.

I bystyret møter derimot hver enkelt som er valgt.

Dette skillet legger de vekt på. Formannskapsvervet er ikke et direkte folkevalgt verv som som kommunestyremedlemmet er. Vi er nøye på at de som er valgt inn i kommunestyret faktisk møter.

RV - ikke et ekstremt parti

- Her på Notodden regnes ikke RV som et ekstremt parti, sier Asbjørg. Slike påstander har jeg ikke hørt i det siste. Alle her respekterer oss, det finnes overheadet ikke mistenkeliggjøring av oss. Folk opplever at vi gjør det vi sier vi skal gjøre.

Porsgrunn RV

Representerer lokalbefolkninga

RV har tatt opp viktige saker for folk i bystyret i Porsgrunn, noe som også har ført til medieomtale. I det politiske miljøet er det blitt akseptert at RV har noe å tilføre. Bjarne Berg Wig nyter stor personlig anerkjennelse.

Vegsaker

Det er på teknisk sektor at RV har spilt en viktig politisk rolle. Det har blitt et opprør mot parola «Vegen skal fram». En annen holdning begynner nå å få fotfeste. RV har også avslørt taktikken for vegbygging, bygge småbiter som folk først etterpå ser skal inngå i et omfattende vegnett.

RV har vært det partiet folk har tatt kontakt med når vegene har planlagt seg fram, ofte på tvers av folks bointeresser. RV kom inn i teknisk utvalg fordi SV ikke maktet å stille nok kandidater.

Men alt i alt har vegbyggerne fått gjennomslag for sine interesser. De sakene som ble vunnet, trumfet handelsstanden likevel gjennom på et seinere tidspunkt gjennom bearbeiding av sentrale politikere.

Porsgrunn RV

Knut Røed er platearbeider, første varamann til bystyret og leder i

Porsgrunn RV. Foruten han møter lærer Jens Petter Berg, bystyrerepresentant og Jan Gatevold, laboratorietekniker på Hydro medlem av teknisk hovedutvalg. Gatevold sier spøkefullt at han er RVs yngste medlem i Porsgrunn med sine 30 år.

Gjenvalg mulig og ønskelig

Alle mener at det er viktig at RV stiller til valg, det vil være et politisk tap å falle ut. Problemet er ikke først og fremst å stille liste eller å bli innvalgt. I Porsgrunn er antall representanter i bystyret blitt redusert fra 69 til 49. Det reduserer mulighetene for gjenvalg, men det går med det samme stemmetallet som ved forrige valg. Det er dessuten litt personavhengig. Berg Wig får mange personlige stemmer.

En representant er en plattform og en talerstol for å komme ut. Men med et redusert antall bystyrerepresentanter, blir bystyrejobbinga uforholdsmessig tidkrevende.

Listetopp mangler

Hovedproblemet er å få fatt i folk som er villig til å påta seg arbeidet med å være listetopp. Ingen av de nåværende innvalgte er innstilt på å ta gjenvalg.

Når det gjelder Bjarne Berg Wig er god til å framføre RVs synspunkter. Det gjør han både på en klar folkelig måte som både er med

humor og snert. Han er derfor også populær blant journalistene.

Dette er et problem som Porsgrunn RV nå vil bruke tid på å løse. Bedre samarbeid og arbeidsdeling står sentralt. Kanskje også å stille mer realistiske krav hva det er rimelig å forvente.

RV — et lokalparti

Jan Gatevold kom med i RV gjennom salg av Klassekampen, en avis han har mye godt å si om. Han mener at RV fungerer best som et lokalparti. Det er i lokalmiljøet RV kan markere seg. Prinsippprogram og arbeidsprogram, som står for vyene og drømmene, er ikke så viktig. RVs utgangspunkt er at vi representerer menningene til småfolk. Synspunkter på riksnivå er ikke så viktig. Det er det helhetssynet som vi har som gjør RV lokalt i stand til å lage analyser som kan mobilisere folk,

mener Gatevold.

Hvor er Folkvord?

Ellers mener Røed at det beste hadde vært om AKP la seg ned, og han mener også at AKP har vært så stabeisa innad i RV.

Lokalt ser han lite til hva Folkvord driver med i Stortinget. Det hadde vært ønskelig å få mer drahjelp fra det stortingsmandatet RV nå har fått.

Ellers er han bekymra for kraftsituasjonen. Krafta betyr som kjent mye for industrien i Grenland. Sånn som det er nå sender vi energien ut av landet. Prisene blir også høyere. Med tyske energipriser ville det kosta 200 millioner kroner mer å produsere Hydroproduktene i Grenlandsområdet. Det tror Knut Røed Hydro neppe kan klare uten at arbeidsfolk vil bli påført alvorlige problemer.

Tekst og foto fra Grenland og Notodden:

Ove Bengt Berg

Fra venstre porsgrunnspolitikerne Jan Petter Berg, bystyremedlem, Morten Gatevold, medlem av teknisk utvalg, Knut Røed, varamann til bystyret og Vigdis Bringsværd, bystyremedlem i Skien.

Skien RV salt i grøten

Bystyret i Skien ønsket ikke å redusere antall representanter. RVs bystyrerepresentant Vigdis Bringsværd synes hun at hun har greid seg bra i bystyret, men at få veit hva hun har drivi med. Arbeidet i kommunestyret består mest i å administrere nedskjæringer og offentlig fattigdom.

Forventningspress

Bringsværd har følt et forferdelig forventningspress ved å være med i bystyret. Hun har særlig følt sammenlikninga med Halvorsen i Notodden og Berg Wig i Porsgrunn som slitsom. Foran hvert bystyremøte bruker hun lang tid på å psyke seg opp og være grundig.

Hun mener at hun i bystyret er respektert som en både grundig, kunnskapsrik og morsom politiker.

Representanter fra de andre partiene mener at hun krydrer debattene. Likevel har hun vanskelig for å føle seg som en politiker som må svare på alskens spørsmål overfor media i tide og utide.

Hovedansvar

Som bystyremedlem får hun hjelp av de andre RVerne. Men likevel er det representanten som sitter med hovedansvaret, å hevde noe annet er uttrykk for illusjoner. Det er enorme mengder papirer å lese.

Utvalgsarbeid viktigere

Arbeidet i kommunale utvalg er viktigere enn i sjølve kommunestyret. Her er både oppgavene og samarbeidsformene mindre formelle. Hun føler frustrasjon rundt det kommunale budsjettarbeidet, og sier at hun er lei av å administrere offentlig fattigdom.

Bystyret strør ofte sand på vedtak som alt er fatta. Likevel har enkelte saker blitt endra fra formannskapet til bystyret etter at pressen slapp til

på formannskapsmøtene. I Skien styrer for øvrig en brei fem-partikoalisjon, der alle partier uten Høyre, RV og Fremskrittspartiet er med.

Politisk seier

Si største politiske seier mener hun er den debatten som hun har reist rundt det lokale interkommunale e-verket. Hun reagerte på at selskapet kunne operere med overskudd på flere hundre millioner, mens eieren, kommunene, måtte skjære ned på sine budsjetter. Dette var først et tabuområde, men nå er det akseptert at kraftselskapet må kunne gi tilbake noe av overskuddet sitt til sine eiere som er i sterk pengeknipe.

SV satt i styret uten å reagere. Men nå har debatten kommet i gang.

Mista gløden

Vigdis Bringsværd sier at hun har mista gløden og entusiasmen for RV. Hun peker på at hun har jobba politisk siden hun var 14 år gammel, og at hun har fått mye politisk erfaring gjennom mer enn 30 år. Likevel føler hun seg aleine, og at hun blir hivd på djupet som RVs eneste representant.

I stedet for sakspapirer vil hun nå lese skjønnlitteratur, reise på hytta og ellers disponere tida si sjøl. Det tar på å stå i sentrum av den politiske striden så lenge. En pause føler

hun er nødvendig nå. Som ene barn med sjuk mor og et reisende og ansvarsfullt arbeid, synes hun ikke det er urimelig.

Rekrutterer ikke

Også i Skien er det mulig både å få til liste og bli valgt inn på nytt. Men også her er listetoppen et problem. Ingen føler seg som frontfigurer, sjøl om det finnes mange RVer.

Skien RV rekrutterer ikke aktivister. Men blant ungdom er det et stort radikalt miljø med noen få RUere som ikke er ledende. Men hun tviler på om ungdommene vil velge RV. Heller ikke vil de slutte massivt opp andre, de er sterkt anti-autoritære.

Både i Porsgrunn og Skien mener hun at det er blitt et viktig problem at omlandet til RV er blitt for lite. RV må starte på nytt.

RV-møter

I Skien og Porsgrunn har de forsøkt å sette i gang åpne møter. Et samarbeidsmøte med SV falt i fisk

da Edvard Hoem måtte melde forfall. Men snart skal Finn Sjøe komme for å snakke om overvåking.

RV og AKP uforenlige

Hun mener det er nødvendig for RV å ta et brudd med AKP. Begge kjører de samme sakene. RV vil ikke ha noen sjanse i framtida hvis ikke dobbeltmedlemskap hindres. Nå er det vanskelig å argumentere for RV, fordi det er usikkerhet om i hvilken retning RV går.

Vigdis Bringsværd, bystyremedlem i Skien.

Makta midt imot Seieren gir oss nye muligheter

Fra pressekonferansen der RV presenterte sin EU-politikk. Fra venstre: Aksel Nærstad og nestleder Berit Jagmann. Foto: Håvard Houen.

Seieren i EU-avstemninga uttrykker velgernes nei til den politikken som føres i dag. Tusener som ønsker en annen politikk er trukket inn i aktivitet. Flere kommer til å våkne opp politisk. Da trengs det noen som kan gå i spissen: Rød Valgallianse. Dette er RV-ledelsens julebudskap til medlemmene.

Av Ove Bengt Berg.

Helt utrolig

Det er to av RVs ledere, Aksel Nærstad og Berit Jagman, som oppsummerer EU-kampen på denne måten.

— Det er vel ingen dristig spådom å tro at dere er fornøyde med resultatet av avstemninga?

— Nei, svarer de begge. — Helt utrolig, er Aksels kommentar til seieren. Vi slo maktapparatet i 1972. Men sida da har makta tatt lærdom av nederlaget og utnyttet alle slags offentlige og private ressurser. De har tilpassa oss til EU, og gjennomført EØS-kuppet. Hele sin tyngde og prestisje har makta utnyttet. Likevel

har folket stått imot — det er bare helt utrolig, gjentar Aksel.

— Halvparten av velgerne er nye. Men det er like langt til Brussel. Forhold som geografi, klassetilhørighet og kjønn har bidratt til seieren, sier Berit.

Juble og hvile

— Først av alt vil de ha fram at vi nå kan juble og feire, og ikke minst hvile. Det er fullt forståelig å puste ut nå, og ta igjen alt det andre vi har måtte forsake på grunn av kampen, er begge enige om.

RVs politikk avgjørende

— Har RV bare spilt rollen som ved- og vannbærere i fronten, eller har også RVs politiske linjer vært viktig for resultatet?

— At RV-medlemmer og RV-sympatisører har utgjort en helt avgjørende del av grunnplansaktiviteten og grunnplansorganiseringa, er kjent for alle. Når det gjelder resultatet vår politiske innflytelse, er det ikke mulig å måle den i grader. Men vi har vært der og sloss for våre politiske linjer, og det har sjølsagt hatt betydning, til dels avgjørende. Motstanden mot EØS og kampen for grunnplansorganisering viser dette, sier Berit.

— Jeg vil peke på seks områder der

vi har spilt en vesentlig rolle, hevder Aksel. Vi har stått for aktivisme, det vil si grunnplansorganisering i motsetning til toppplansaktivitet. I kampen for det politiske grunnlaget har vi kjørt fram sjølråderetten i motsetning til dem som bare ville sammenlikne forholda i Norge og EU. Hovedspørsmålet, nasjonal sjølråderett, har velgerne utvilsomt skjont. Vi har dessuten satt kampen mot de fire «frihetene» høyt. Det var bare RV av stortingspartiene som gikk imot å innlede EØS-forhandlinger. Vi har videre understreka det særegne i å arbeide i fagbevegelsen. Imperialismen, og striden mellom EU, USA og Japan er det vi som har ført fram. Og sist, men overhodet ikke minst, har vi prioritert en særegen kvinneinnretning, og med vektlegging av velferdsstaten.

Sammen vant vi

— RV vant avstemninga?

— Ingen gruppe eller parti kan si «Vi sørger for seieren». Men alle kan si «Uten vår innsats ville ikke seieren vært mulig». Det gjelder Senterpartiet, det gjelder oss og det gjelder SME, for eksempel. For det er sammen at vi vant, med det mangfoldet og den bredden vi til sammen utgjorde, mener Aksel.

Maktas press virka

— Folket sto imot presset fra regjeringa, NHO og media?

— Ja, men det vil være feil å si at presset ikke har virket. Tross alt gikk ja-sida fram fra 30 prosent oppslutning til bortimot 50 prosent. Hadde vi hatt en saklig informasjon uten trusler i debatten, er jeg sikker på at nei-andelen ville vært mellom 60 og 70 prosent, hevder Aksel. — Legg merke til at 65 prosent av Aps velgere har stemt ja, og mest utprega er det blant de eldre. Nei-sida mobiliserte flere til valglokale enn vanlig i Finnmark, og mange bydeler i Oslo har høyere nei-andel enn i 1972.

RVere: Usynlige og uunnværlige

— Hva vil dere si om RV-medlemmenes jobbing?

— I hovedsak har medlemmene jobba innafor fronten. Bare få steder har vi hatt egen RV-markering. RV har vært lite synlig som RVere, fordi vi er små og har få kjendiser. Ledelsen i Nei til EU har bevisst holdt oss borte fra Nei til EUs rampelys. Når RVere har spilt en viktigere rolle ut over det uhyre viktige grunnplansarbeidet, har vi ikke spilt den rollen som RVere. Omtrent en tredel av bidragsyterne til Nei til EUs motmelding er skrevet av folk som er eller kommer fra RVs miljø.

Riktig politikk?

— Parolen «Nei til salg av Norge» har vel ikke spilt en så avgjørende rolle som i 1972? Var det feil å stille den parola? Å sette Tysklandsproblemet i sentrum var vel heller ikke så vellykka?

— Vi kan ikke sammenlikne oppslutninga om parolen «Nei til salg av Norge» med den i 1972. Da hadde vi en stor bevegelse rundt den. Vi er de eneste som har brukt EU-materiell med et flagg i, og plakaten har vært mye etterspurt. Det er sjelden at enkeltparoler er helt avgjørende. Parolen vår har ikke spilt en avgjørende og viktig rolle, men det har vært mye diskusjon rundt den, og det var riktig å stille den, mener Berit. — Avgjørende har heller ikke Tysklandsproblemet vært, men også dette spørsmålet har vært en del av den argumentasjonen som RV og AKP og for eksempel Hårstad har kjørt fram.

Opprør mot makta

— Hvilke lærdommer kan vi trekke av EU-kampen?

— Dette er ikke bare en seier, det er en historisk seier, mener Berit. — Resultatet viser at folk er engasjert og opptatt av sin egen hverdag. Folk har diskutert og lært politikk. Glem

ikke at over halvparten av befolkninga har stemt makta midt imot. Dette gir oss store muligheter. Folk har gitt uttrykk for et programmatisk standpunkt om en annen politikk, og det kan vi utnytte. Etter resultatet å dømme ser EU-spørsmålet ut til å ha vært et klassespørsmål. Kvinner og arbeiderklassen, særlig i utkanten, har stemt nei. Det var et opprør mot makta, og det er opp til oss å drive opprøret videre og høste av det.

— Tusener ønsker en annen politikk, legger Aksel til. Mange er trukket inn i aktivitet, og mange kommer også til å våkne opp. Da er det behov for et parti som kan gå i spissen. Viktigst for RV er at vi nå kan styrke vår egen organisasjon og RU. Dette er også viktig for å opprettholde EØS-motstanden. Uten et sterkt RV står vi mye svakere når kampen igjen skjerper seg.

Økende EU-tilpassing

— Hva er den politiske situasjonen i dag?

— Vi er i en annen situasjon nå enn i 1972. Nå har vi en EØS-avtale som er mer omfattende enn medlemskap da. Makta har fått et godt kort på handa, EØS er et virkemiddel for å få oss inn i EU. EØS skal virke over tid. Garantert kommer regjeringas forsøk på å gjøre oss til et EU-lik samfunn, og kanskje mer enn det, mener Berit. — Regjeringa veit at den sitter trygt, skyter Aksel inn. Den trenger ikke ta hensyn. Statsministeren viser med sitt råkjør dagen etter sitt store politiske nederlag forakt for sitt folk. Det er bare press nedafor gjennom en folkelig bevegelse som nytter, og bare det.

Lokale vedtak

— Viktigste oppgave framover, hva er det?

— Kommentarene fra regjeringa og ja-sida er helt entydige: De tar ikke et nei for et nei. Det er bare et spørsmål om når et nytt forsøk på innlemming i EU kommer, ikke om. Derfor trengs Nei til EU. Både som et kunnskapssenter som kan være klar til den nye debatten som kommer rundt traktatforhandlingene i unionen i 1996, og som en generell «vaktbikkje». Fronten trenger noen få samlende kampanjer, ikke noe kontinuerlig felles kjøring som vi har hatt nå i innspurten, mener Aksel. — Derfor må vi alt nå i lokallaga sørge for vedtak som går inn for å opprettholde fronten og dens arbeid mot EØS-avtalen. Sånt arbeid i lokallaga er helt avgjørende for et riktig vedtak på landsmøtet i Nei til EU i mars, avslutter RVs leder.

EU får atomvåpen

RVs nestleder Jørn Magdahl mener at det nå er viktig for RV å legge vekt på den imperialistiske og militære sida ved EU. Dette er en debatt den politiske ledelsen i Norge har prøvd å underslå, men som RV nå må reise med full tyngde. Dessuten bør vi ikke la debatten om alternativer til Norge som et EU-likte samfunn dø hen, mener han.

Samlende EØS-motstand

— Jeg ønsker at RV-laga diskuterer sin evne og vilje til å bidra til å opprettholde organisasjonen Nei til EU. Sjøl tenker jeg meg at flere lokallag kan slås sammen. Samtidig vil jeg advare mot å legge aktivitetssnivået for lavt, Nei til EU kan ikke bli en rein beredskapsorganisasjon.

— *Hvordan bør medlemmene argumentere for å få til dette?*

— Dels bør vi vise til jasidas planer om omkamp. Europabevegelsen skal opprettholde sin organisasjon, og for eksempel har Frank Rossavik foreslått ny avstemning i 1998. Og for det andre bør vi gjenreise kampen mot EØS-medlemskapet.

— Vi har en helt klar EØS-politikk. Men med tanke på alle dem som er for eller usikker i forhold til EØS, kan det være riktig å leite etter saker som egner seg spesielt godt for å gjenreise EØS-kampen. Det kan være kamp mot enkeltdirektiver som reiser mye motstand, og dels kan det dreie seg om det beslutningssystemet som gjør Stortinget til et reint sandpåstrøingsorgan i direktivsaker.

Alternativer til EU

— Vi er åpenbart i en mer defensiv situasjon nå enn etter 1972. Nå er borgerskapet mer forberedt på å beholde makta uinnskrenka og til å gjennomføre EU-tilpasninger. Likevel mener jeg det nå kan være riktig å reise debatt om alternativer til det å stå utfor. Nei til EU var et godt nok alternativ til jasida. Likevel mener jeg det nå kan være riktig å gå ut over det svaret, og finne alternativer til et stadig mer EU-likte samfunn. Sammen med andre i nei-fronten som er blitt aktivisert gjennom EU-kampen bør vi innlede diskusjoner på to nivåer: Det finnes en plattform av enkelttiltak som vi kan vedta når vi nå har mulighetene til å føre Norge inn på en ny kurs. Sjølinnlysende tiltak som innføring av 6-timers arbeidsdag og deling av arbeidet for å fjerne køene av arbeidsløedige. Og å gjeninnføre og bruke konsesjonslovene. Her vil jeg for øvrig vise til det punktet i forslag til RVs arbeidsprogram som har alternativer til et Norge innafor EU.

Det andre nivå på vår diskusjon

til «annerledeslandet» bør være om en sosialisme som er en helt ny og annen type, sier Jørn.

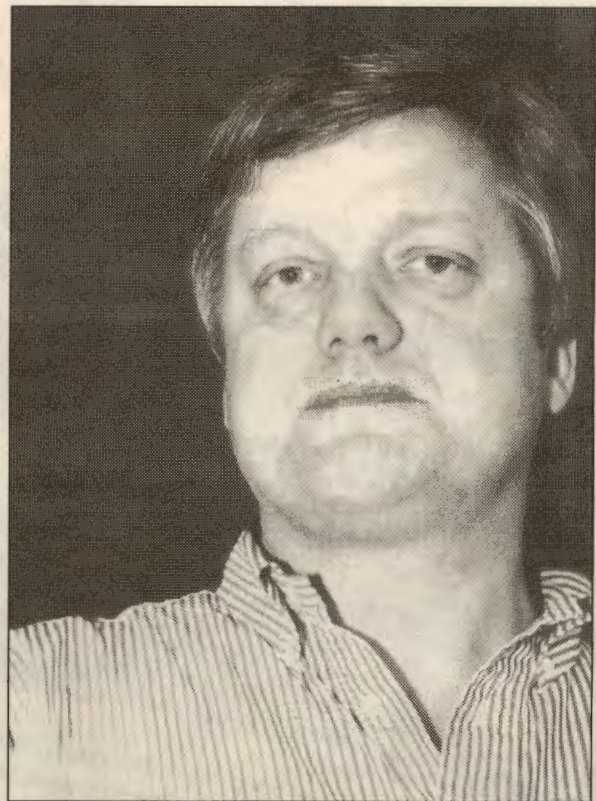
EUs militære imperialisme

— For venstresida i Norge er det svært viktig å utvikle den anti-imperialistiske og anti-militære sida i EU-kampen. Mens SV er taus i dette spørsmålet, kan vi stå sammen med fredsorganisasjonene i denne sida av EU-motstanden.

— Sjøl om vi prøvde å komme fram med det: Forbedringa av det militære samarbeidet med vekt på felles atomvåpen, er sentralt i EUs utvikling i dag. Her ligger det bokstavelig talt mye krutt. Dette er forhold som den politiske ledelsen i Norge prøver å underslå.

— Parlamentarikerforsamlinga i VEU går svært langt i å anbefale en egen atomvåpenstrategi. De europeiske stormaktene har helt åpenbart mistillit til USA, og vil

opprette sin egen atomvåpenstrategi. Generalsekretær i VEU, van Eckelen, har uttalt at han aksepterer krig i den tredje verden hvis vestens stabilitet er trua. Dette er uttrykk for den nye imperialistiske og militaristiske holdninga i EU. Og stortingsflertallet følger opp med å godta å sende norske soldater ut i krig for EUs imperialistiske behov (se RVs pressemelding om dette på et annet sted i Opprør). Dette er et fel i EU-kampen som bør bli felleseiendom for RVerne.

Jørn Magdahl.
Foto: Eli Skorpen.

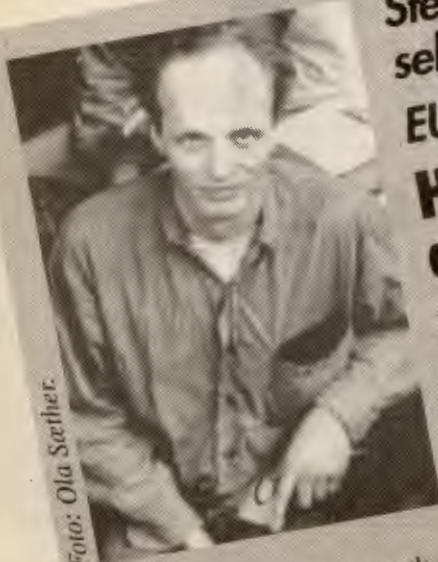
Kvinner stemte nei

Under parolene «Jorda er flat», «Atomkraft er ikke farlig» og «Unionen er kvinnenes beste venn» tok disse kvinnene initiativ til et opprop mot norsk EU-medlemskap. Siden initiativet overraskende nok ikke fikk like stor publisitet i Dagsrevyen som Heibergs standpunkt og alle ja-fiskere og ja-bønder, bringer vi her et bilde av de aktive kvinnene. Foran fra venstre: Gunilla Winberg fra Sverige, Vigdis Hiort, Frid Eeg-Henriksen og Harriet Holter. Videre bak: Britt Bergsund, Einfrid Perstølen, Guri Mugaas, Gerd Fleischer, Elisabeth Eide og Unni Rustad. Aller forrest på bilde: Den mandige EU-domstolen.

EU-kampen

Intervjuer: Ove Bengt Berg.

Steinar Nørstebø, faglig sekretær i Hordaland Nei til EU

Husbesøk i arbeiderstrøk

— En dramatisk framgang i Bergen som klart skiller seg ut fra tendensen i resten av storbyene bortsett fra indre Oslo øst, sier Steinar Nørstebø som var faglig sekretær i Hordaland Nei til EU. — Vi har ikke gjort ferdig en systematisk oppsummering. Vi tror det er mange årsaker til framgangen.

— Først og fremst tror vi satsinga på husbesøk. Arbeiderpartiet har stor oppslutning, har vært viktig i Bergen som mellom 30 og 50 mennesker som klart fungerte svært godt overfor dem vi besøkte, og ga oss en ekstra inspirasjon. Vi synes vi hadde et trykk den siste uka som også ga oss tilsig av aktivister. Vi stilte hele tiden spørsmålet: Treffer vi tvilerne? Vi la derfor heller ikke så stor vekt på åpne møter. — Vi har dessuten vært godt organisert i alle bydeler med lag og aktiviteter. — Det er et faktum at siden 1972 er den særegne bergenskapskapen utradert. Ingenting er tilbake av deres banker, skipsverft, bryggeri og handelshus. Næringsutviklinga i Bergen har mista det politiske og ideologiske grepet. Siden begynnelsen på 80-tallet har venstresida også gått kraftig fram i valg. — Det er også interessant å registrere at mens Bergen Nei til EU har vært vesentlig mer nasjonalt orientert enn Nei til EU sentralt, blant annet med egen markering i 17. mai-toget, så har Hordaland Ungdom mot EU vært vesentlig mer kritisk til det nasjonale argumentet enn Ungdom mot EU sentralt. Vi veit ikke, men kanskje har disse motsetningene fungert funksjonelt. — RV i Bergen har ikke hatt egne markeringer. Men i Voss er det gjort et godt arbeid der RVerne har vært sentrale. Markering av RVs linje er ikke så viktig. Folk vil helt sikkert merke seg hvem som har gjort en god jobb i EU-kampen, avslutter Steinar.

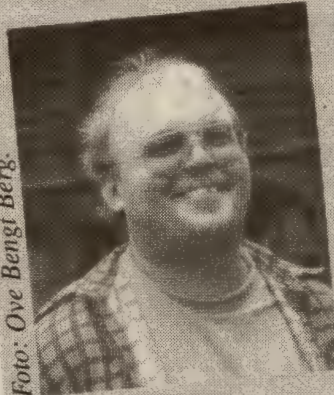

Foto: Ove Bengt Berg.

Størk Hansen, Gjøvik RV Front mot EU-tilpasning

— På møte med ledelsen i bedriften min mellom NHO og den, kom det klart fram at regjeringa og NHO hadde lagt løpet på forhånd. Helt uavhengig av avstemninga, skulle bedriftene få alle fordeler de ville fått i EU. Og det får de. NHO sa klart at det var mye lettere og få til EU-tilpasninger enn EU-medlemskap, og det bekymrer meg mye. Fronten er ikke så stor og

bevisst som fronten mot EU.

— Ellers er vi skuffet over at det blei ja-flertall i Gjøvik. Vi veit enda ikke hvorfor, og skal analysere det nå. Vi har jobba på vanlig måte, og i nært samarbeid med Nei til EU.

— Vi satsar på en offensiv i RV. Vi har rekruttert mange nye, og vi hadde håpet å bringe våre erfaringer med verving videre til andre deler av organisasjonen.

Notodden

61,3 % nei, men

Sår for Florø finnes det ingen andre kommuner med bystyre som har vært så aktive i kommunen. Borga det jo heller ikke vært noen vits i. Det har rett og slett ikke prosent til 61.

Landbruksnæringa har vært aktive i kommunen. Borga — Vi har ikke markert RV i EU-kampen. Men hele tid mer til å nå egne lokale målsettinger, sier formannskapet.

Solveig Nysether, leder i Nedre Eiker Nei til EU På det jevne

— Vi har ikke noe spesielt å slå i bordet med. På det jevne, vil jeg karakterisere vår innsats med. Men jeg er sikker på at om vi ikke hadde gjort noe, både når det gjelde Nedre Eiker og Buskerud, så ville resultatet ha blitt enda dårligere. — I Nedre Eiker gikk ja-andelen fram med 8 prosentpoeng. Mye kan forklares med endringa i folketallet. På 22 år har kommunen økt fra 14 000 innbyggere til 19 500. Askar og Oslo, og kommunen har preg av å være sovekommune. — Vi har hatt stands og avisutdeling. En ny erfaring var at vi slapp til på de store kjøpesentrene. Jeg føler likevel at vi ikke kom i dialog med folk. På stands var det heller sånn at folk ville ha bekrefta et standpunkt de alt hadde tatt. — Vi ble et supplement til fjernsynet, for mange ville diskutere med oss med utgangspunkt i det de hadde hørt i fjernsynsdebatter. — Veldig moro å oppleve var et uoppfordra engasjementet og et ansvar folk følte de siste ukene, særlig etter svenskevalget. Svært mange ringte og lurte på om de kunne hjelpe til med noe. Det gjaldt folk i alle aldre og politisk innstilling. Og få endelig med at jeg er svært glad for resultatet for hele landet!

Helle Borgen, Haugesund Politisk kamp

— Brukbart, sier leder i Haugesund Nei til EU, Helle Borgen, om resultatene i Hordaland og Rogaland. — Riktignok gikk vi litt tilbake i Haugesund, men stillinga holdt vi i Rogaland, med et høyere oppmøte bidro vi til å oppveie ja-stemmene i Oslogryta.

— Vi har ikke kjørt noe originalt opplegg reint organisatorisk. Politisk har vi på Hydro tatt til motmæle mot ledelsen om det faktisk er en fordel å være en del av EU framfor å stå utafør. I tillegg har vi sjølsagt også tatt opp forholdet til de fagorganisertes rettigheter. Et faglig opprop har vi tatt initiativet til.

— Dessverre har vi ikke hatt tid til å drive kvinnekamp. Men vi har i flere år forsøkt å markere oss mot DnA-toppens høyreorienterte linje med å lage motarrangementer til Aps samorg-toget. Vi reiste tidlig kampen mot EØS. Dessuten tok vi opp EU-spørsmålet i SOS-rasisme, og fikk til et vedtak der mot medlemskap.

— Og så var vi i Oslo uka før avstemninga: 600 fra Haugesund og i alt 1500 fra Rogaland.

Einar Rysjedal, Høyanger Brei allianse og skarp klasseprofil

— Vi kjørte vi en brei allianse når det gjaldt nasjonal sjølråderett. Flere eneklitpersoner i ledende stillinger på Hydro og i lokalsamfunnet sto fram med et nei under oppropet «Også vi når det blir krevet ...», sier Einar Rysjedal.

— I egen lokal agitasjon satte vi søkelyset på den norske monopolkapitalens interesser av et norsk medlemskap. Dens interesser ligger i å omgå det norske sjølstyret og på den måten svekke arbeiderklassens interesser. Vi har vært ivrige og flinke til å diskutere med folk, både individuelt og på fagforeningsmøter og andre møter.

— Flaks har vi også hatt. De folka som representerte jasiida var ganske hjelpeløse.

— I kommunen gikk neisida fram 5 prosentenheter — i tettstedet trolig over 10 prosent. Alle andre «Hydroklasser» hadde jaframgang og jaffertall. Fagforeninga vår vedtok nei, og det er det ikke mange andre kjemiske klubber som har gjort.

Foto: Klassekampen

Landet rundt

Jon-Arne Jørstad, leder i Tromsø Nei til EU

Nådde høye målsettinger

- Vi er veldig godt fornøyd. Vi hadde høye målsettinger, og nådde dem. Ingen hadde venta at vi både skulle få flere mestemmer og høyere valgdeltakelse, med den byutvidelsen som har vært siden 1972.
- Vi har organisert et omfattende nettverk. Vi har lært av søringan når det gjelder bydelsorganisering, men uten at vi har vært så stressa som søringan er. På den måten kunne vi mobilisere 3-4000 til tog foruten de 1500 gjestedemonstrantene. Å få så mange på gata bare med annonser, ville vært umulig i Tromsø.
- Vi har fått til et grundig samarbeid mellom Nei til EU og fagbevegelsen. Alle debattene var satt på spissen og var gjennomdiskutert blant lederne. Sånn takla vi lettere jastormen når den kom for fullt.
- Redaktør Ivan Kristoffersens nei betydde ganske mye. Samtidig gjorde den breie motstanden det lettere for han å gå ut med et nei.
- På avslutningsfesten der vi feira oss sjøl, blei RVernes innsats berømt. En fra Senterpartiet utbrakte en skål for oss. RV har hatt egne stands og delt ut løpesedlene. Gjennom Nei til EU oppfordra vi partiene til å markere egne EU-argumenter og materiell.
- EU-kampen har blitt et oppsving for oss og RU.
- Jan Henry T. Olsen er ikke troverdig, og framstår som litt stakkarslig. En som ikke stod imot presset fra søringan.
- Framover nå satser vi på å opprettholde Nei til EU. Fronten mellom nei-partiene kommer til å sprekkje. Bare en medlemsfront som Nei til EU kan opprettholde presset mot regjeringas politikk.
- Må dokker stå på der nede, er hilsenen fra nord.

arbeid

er større nei-prosent, sier Morten Halvorsen stolt. Men innsatsen vår har nok vært heller laber, sier han beskjedent. Men det har vært så mye arbeid: Det nytter ikke å mase folk i hjel når de er enige. Motstanden har vært massiv og stor, og den økte fra 59 prosent til 72 prosent. Dessuten har vi laga et eget faglig opprop med 30 tillitsvalgte. I tillegg har vi laga et eget lokalpolitikk, vi har ikke tatt sjansen på å legge ned det lokale politiske arbeidet. Men vi burde nok ha brukt EU-kampen mer.

Astri Holm, kvinnesekretær i Nei til EU i Trondheim

Hektisk vitaminsprøyte

— Det var dessverre en framgang på 3 prosent for ja-sida, rapporterer Astri Holm fra Trondheim, kvinnesekretær i Nei til EU lokalt. — Men for meg og mange andre har EU-kampen vært som en hektisk vitaminsprøyte. Langt mer inspirerende enn å drive med kommunestyrepapirer som har gått litt trått i det siste. Særlig oppmuntrende har det vært å se at så mye ungdom har vært aktivister, oppsummerer hun.

— Tenk vi greidde det! Makta vil fortsette som før, men vi har vist hva vi kan slå dem når mange slår seg sammen.

— Resultatet er sjølsagt vanskelig å tolke, men jeg tror det for mange har vært et verdivalg. På gata har mange sagt at økt vekst er feil.

— Vi burde ha markedsført kvinneperspektivet og betydninga av velferdsstaten mer. Dette skjønnte jo kvinnene i regjeringa betydninga av, for de begynte tidlig å si at velferdsstaten var uavhengig av medlemskap. Kvinner sjøl veit fra sin egen hverdag hvor avhengig de er av en godt utbygd offentlig sektor, og dette er jo ikke akkurat hovedsaka i Brussel.

— I Trondheim har arbeidet vært organisert i flere år, med bydelslag og 250 rodeansvarlige for effektiv avisutdeling. Neisida preget bybildet med sine aktivister. Dessuten betalte 550 kvinner for en avisannonse som ble rykket inn to dager før valget.

— Husbesøk hadde vi en god del av. Vi besøkte borettslag i større bydeler, og klarte hvertfall en 5-600 husbesøk. I en av bydelene vi gjennomførte husbesøk ble nei-prosenten bedre enn gjennomsnittet.

— De 3-4 siste ukene markerte vi RV lite. Men ellers har vi markert oss sammen med andre partier. RV har nok vært ryggraden i aktivistarbeidet.

Foto: Klassekampen

Lars Dahle, leder i Møre og Romsdal Nei til EU

«Nei-velgerne blir sagt opp først!»

- Dette ble faktisk sagt av ledelsen på en av bedriftene i fylket. På slutten hadde bedriftsledelsen en runde i hver enkelt avdeling hvor dette ble sagt. I det hele tatt nå. Men det er mye som tyder på at det først og fremst er småborgerne som har vaklet under det harde NHO-kjøret, og ikke arbeiderne.
- Uten hjelp av avisene og NRK i Møre og Romsdal hadde ikke dette gått. NHO fikk full mediadekking for hvert eneste av sine utkjør, også i NRK, mens våre enten ikke ble nevnt ellers fikk en svært beskjeden omtale.
- Heldigvis kom vi tidlig i gang med organisering av arbeidet. Det er bare i en kommune vi ikke klarte å organisere noe lag de siste åra, og det er den eneste kommunen med jaffertall i fylket.
- Jasida hadde sett ut Møre og Romsdal som et jafylke. Her er det betydelig eksportindustri fra fisk, skipsbygging og nye teknologiske bedrifter.
- RVerne har vært de mest aktive. Det har vært et problem å mobilisere det ordinære lokale partiapparatet. Senterpartiet er i fylket nesten fraværende. Men nei til EU sendte ut en konsekvensrapport som mange kommuner behandlet, og 3-4 kommuner uttalte seg mot medlemskap. Fylkestinget gjorde også det. Men i Ålesund nekta et enstemmig for-mannskap å behandle EU-spørsmålet.
- Nå trenger vi ikke normalisering og forsoning, for nå fortsetter kampen. NHO har 20 millioner kroner ubrukt. Vi må bygge opp Nei til EU organisatorisk og økonomisk. Så må vi konfrontere jasida med de skrekkelige truslene sine. Framover må vi sammenlikne utviklinga mellom innenforlandet Sverige og utenforlandet Norge, og jeg ser fram til den første målinga som viser neiflertall i Sverige.
- Jeg har allerede fått signaler på at mange føler seg lurt av jasida. For eksempel min egen yrkesgruppe, gymnaslærerne, der har NHO-argumenter nesten en magisk kraft.

Foto: Ola Sæther

Charlotte Kristiansen, Tromsø Kvinnemobilisering:

— Jeg vil peke på to forhold: Kraitig mobilisering av folk, og en sterk satsing på kvinner.

— Fra metoden med store møter gikk vi over til personlig mobilisering og kontakt. Tusener fikk vi til å gå med nei-merker den siste tida. De siste ukene gjennomførte vi også husbesøk. Vi spurte hva folk lurte på, og ba dem bruke stemmeretten. Arbeidet for å presse folk til å ta stilling kombinert med konsentrasjon om kvinnespørsmåla, ga oss den høye valgdeltakelsen.

— Vi var kjempegod på det med kvinnemarkering. Vi hadde mannlige ledere i Nei til EU lokalt, men vi hadde et strategiutvalg med representanter for alle partiene. Her var kvinnene aktive. Til et møte med Kjellbjørg Lunde og Rita Westvik mobiliserte vi kvinner fra hele fylket til fullt hus. I tillegg ble det arrangert kvinnefester og kulturtiltak.

— Det var egen aksjon på kvinneargumentering i avisene. Kvinnene har sett at det som er oppnådd av velferdsgoder er oppnådd her hjemme, og at godene er utsatt. De har sett hvor vanskelig det ville bli å få gjennomslag for det samme ute i Europa, i Brussel.

— På lang sikt har det vært viktig å få kvinner i tale. I RV må vi fostre fler til å bli politisk aktiv hvis vi skal vinne de kampene som kommer i framtida. Mange er blitt radikaliseret og mobiliseret. Det er flott at vi har fått folk ut fra sofaene til å stå for et standpunkt ute. Vi har gjennom EU-kampen bidratt til at kvinner har tilegnet seg kunnskap og fått trua på seg sjøl. Det er bra, og det må vi utvikle, avslutter en fornøyd og framtidssretta Charlotte.

Ungdom: Kampen fortsetter

Tekst og foto: Harald A. Selvær

Opprør har snakket med ungdommer som har jobbet hardt under EU kampen. Det de har felles er viljen til å fortsette kampen. UMEU har fungertsamlende for ungdom som vil bekjempe unionen. Nå vil de bruke UMEU til å bli en frontorganisasjon mot EØS. Opprør har snakket med dem om erfaringer fra EU kampen, og hvordan de ser på framtiden.

Nina Reim, 22, har sittet i styret i Bergen UMEU.

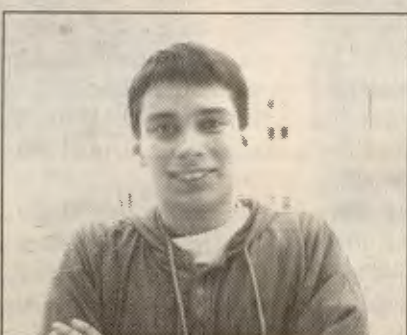
- Kampen har fått utrolig masse forskjellige folk til å trekke sammen. Alle de forskjellige erfaringene folk satt med utgjorde en viktig kraft i fronten. Mangfoldet er kanskje den viktigste kraften å ta med seg videre. Selvsagt vil jeg fortsette å kjempe mot EØS. Jeg akter ikke å bli et offer for de fire friheter...

Tor Berg, 15, sitter i fylkestyret i Troms UMEU.

- Det viktigste jeg har lært av strida er muligens systemkritikk. Jeg sitter igjen med utrolig mye kunnskap. Det dreier seg ikke bare om EU, regelverk, direktiver, avtaler osv. men først og fremst dreier det seg om å lære seg å avsløre makta. Jeg tror veldig mange har fått kunnskap om hvordan makthaverene oppfører seg, og hva som ligger bak fagre ord og løfter.

Amar Bokhari, 18, sitter i fylkestyret i Lillehammer UMEU.

-Kampen mot EØS vil være den viktigste saken jeg vil drive med framover. Mange sitter nok med den følelsen at nå er EU kampen over, den følelsen blir det en utfordring å overvinne blant folk. Det er nok endel som sitter med en litt usikker hva-nå-følelse i seg. Det er viktig at UMEU griper denne utfordringen og får folk til å stille spørsmål ved regjeringas tilpassningspolitikk.

Gunnhild Lurås, 18, Skien

Det er ikke ofte at vanlige folk vinner så viktige seire over stat og kapital. Erfaringene jeg sitter igjen med etterpå er utrolige rike. Det blir vanskelig å oppsumere med korte ord og setninger. Alikevel mener jeg at det viktigste vi kan gjøre er å bruke disse erfaringene i jobbinga videre. Selvfølgelig blir det vanskelig å fortsette arbeidet mot EØS, særlig viss vi får et svekka NTEU, men det kan vi ikke ta hensyn til.

Joakim Medhus, 24, grunnplansaktivist, Oslo

-For meg har EU kampen først og fremst gått ut på å stå mye og lenge på stand. EU kampen snudde oppned på døgnrytmen min, men det var verdt det. Seiren har gitt meg troen på at vi kan vinne den neste kampen og EØS avtalen fører Norge mot et EU medlemskap som ei klokke. Kommer vi ikke ut av den i tide kan alt hva vi har oppnådd gå tapt. Står det opp til meg kommer ikke det til å skje...

Knut Røed, Porsgrunn LOs vedtak i eske på LO-kontoret

— I Porsgrunn gikk jasida fram med 8 prosentenheter. Hydroledelsen med fagforeningslederne på slep kjørte knallhardt på et ja. Avhengigheten av eksport og redselen for at EU skulle bli sjølforsynt med papir, var hovedargumentene.

— Kanskje stemte rundt 40 prosent av Hydroarbeiderne nei. Arbeiderne fulgte stort sett sine gruppetillitsmenn og de standpunktene de tok. Uansett hva direktørene sier, så sier magan til direktørene feil. Arbeiderne har innarbeids holdninger til det NHO og direktørene sier.

— Hydro skjulte seg bak argumenter om interesene til de utelandske eierne. Truselen om oppsigelser lå til grunn for mange av arbeidernes stemmegiving. Jeg synes ikke vi har greidd å møte argumentasjonen til ledelsen på Hydro.

— Sjøl sats vi på det sentrale EU-materiellet som Nei til EU har gitt ut. I tillegg prøvde vi å spre stoff fra aviser som Dagens Næringsliv og Aftenposten, som viste at behovet for medlemskap ikke var nødvendig.

Veger uten behovsprøving:

Utgifter til vegbygging er de eneste av statens utgifter som bevilges uten behovsprøving. Dette sa Folkvord i debatten om samferdselsbudsjettet for 1995. RV foreslo å redusere vegbudsjettet fra 4,4 milliarder kroner til 0,426 milliarder kroner. I stedet ville RV bruke penger på jernbaneinvesteringer, kollektivtrafikk herunder trolleybusser i de største byene og sykkelveger. RV blei aleine om disse forslaga.

I sitt innlegg, som ingen andre kommenterte, sa Folkvord mellom anna:

«Når det gjeld vegbudsjettet, er det lagt fram av ei regjering som er leia av ein statsminister som tidlegare har blitt kalla verdas miljøvernminister. Budsjettforslaget viser at svaret er vegbygging, og då vil eg verkeleg stille spørsmålet: Kva er då problemet som skulle løysast?»

I hovudsak er den norske vegstandarden i dag meir enn god nok for å avvike den bilbruken som er økologisk forsvarleg, derfor er det ikkje nødvendig ut frå samfunnmessige omsyn å fortsetje med den — etter Raud Valallianses syn — vanvittige investeringa i nye veganlegg som har vorte utløyste nå i løpet av 1980-talet og hittil på 1990-talet. Raud Valallianse foreslår i staden ei kraftig omlegging til ein samfunnmessig

infrastruktur for næringsliv og fritidstransport som krev mindre transport, og når det gjeld den transporten vi har bruk for, å legge opp til transportformer som er mindre miljøskadelege enn biltransport.

I behandlinga av statsbudsjettet elles er det allment gode teke at statens utgifter blir vurdert opp mot politisk vurdering av det som kallast nødvendig, men den vurderingsmåten blir ikkje brukt når det gjeld bilkjøring. Det er nesten eit einstemmig storting som legg til grunn at at kvar ønske biltur må reknast som så nødvendig at det er ei oppgave for det offentlege å sørgje for at den kan gjennomførast.

Raud Valallianse vil i staden legge til grunn at det også finst unødvendige bilturar som det faktisk bør vere ei oppgave for det offentlege å hindre: Eg synest vi kan samanlikne med at stort-

ingsfleirtalet finn det unødvendig å gje studieplass til alle, finn det unødvendig å heve kvinne lønna, finn det unødvendig å skattlegge landets rikaste. Kvifor skal det då vere nødvendig å legge til rette for å avvike kvar ønka biltur? Særleg synest eg det er urimeleg når det visar seg t alle dei som ønskjer å kunne bruke bil meir enn i dag, i hovudsak er velståande menn. Eg kan berre nemne at fire av ti hushaldningar som ikkje har tilgang til bruk av bil i det heile teke.»

RVs landsstyre

Brundtland må gå!

Landsstyrets vedtak:

RVs landsstyre mener statsministeren må gå av. Ikke bare har hun lidd nederlag i sin viktigste politiske sak, men hun har opptrådt fullstendig uakseptabelt i innspurten av EU-kampen. Statsministeren har på det groveste sjikanert flertallet av folket ved å kalle EU-motstandere for hjernevaska, feilinformerte og kunnskapsløse. Hun har uten saklig belegg beskyldt politiske motstandere for å være løgnere. Hun har drevet en rå skremselspropaganda om at Norge blir stående «helt alene», at det vil bli store økonomiske problemer o.l. med et nei til EU. Og hun har satt nasjonale interesser til siden for å presse folket til å stemme ja gjennom sine utspill om EØS, sikkerhetspolitikk og rentene.

Etter folkeavstemninga har hun fortsatt med å jobbe for tettest mulig tilknytning til Brussel og videre EU-tilpasning. For henne er det tydeligvis bare underskrivinga av EU-protokollene folkeavstemningen har hindret. Det er ikke Brundtlands ja-standpunkt som gjør at hun nå bør gå, men denne oppførselen gjør henne fullstendig uakseptabel som statsminister selv om Arbeiderpartiet har et parlamentarisk grunnlag for å sitte med regjeringa. Vi har ingen tru på at statsministeren har nok sjolinnsikt og ydmykhet til å gå av frivillig. Hun må presses vekk fra statsministerposten!

Oslo 4. desember 1994.

OBB

I partilederdebatte etter EU-avstemninga sa Aksel Nærstad at statsministeren nå burde gå av, og begrunnet det med at hennes politisk linje hadde tapt, og at hennes måte å delta i debatten på, med trusler og mistenkeliggjøring, tilsa avgang. Nærstad har fått ualminnelig mange positive tilbakemeldinger til den uttalelsen, både på den store neivalgvaken i Oslo etterpå og fra ukjente personer som har ringt inn sin støtte. I RV-kretser er det imidlertid uenighet om Aksels uttalelse var riktig og god. Her følger noen synspunkter sammen med landsstyrets enstemmige vedtak.

Skien/Porsgrunn:

Utaktisk

Spontant sier alle fra Grenland at Aksels krav i partilederdebatte etter avstemninga var lite taktisk. Gro burde få være aleine om å personifisere motstanderne. Nå er det viktigere å oppnå andre ting.

Knut Røed mener at Gro har dømt seg sjæl. Til RVs leder mener han at det ikke er god takt og tone å si det folk tenker. Viktigere er det å kommentere hvordan arbeidsfolk har vært i stand til å stå imot så mange angrep i så lang tid.

Morten Halvorsen, Notodden:

Hvis ikke nå, når ellers?

— Hvis regjeringa ikke skal gå nå, hvilke saker kan vi da stille mistillit på, spør RVs formannskapsmedlem i Notodden, Morten Halvorsen. Han forteller tilfreds at det var en skikkelig drivkraft å kunne oppleve at Brundtland, Jagland og Glad måtte krype til korset og oppleve et

forsmedelig nederlag. Viktigst for han er likevel de belastningene vi nå veit at folk på sikt kan slippe unna.

— Nå har regjeringa drivi i to år med juks og fanteri. Da kan de ikke bare styre videre som om ingenting hadde skjedd. Husk at regjeringer har måttet gå på spørsmål om uenighet om bensinavgift og andre likenende fillesaker. Å fortsette nå betyr å svekke folks oppfatning av at medlemskap eller ikke er avgjørende for landets framtid.

— Tenk på fiskeriministeren. Den nord-norske befolkninga har knust hans argumenter, de trur overhodet ikke på han. Statsministeren brøyt stortingsvedtaket om å ta kontakt med den finske statsministeren for å få felles avstemninger i Norden, bare det i seg sjøl er jo nok til å stille mistillit.

— Parlamentarismens oppgave er å tilsløre maktforholda i samfunnet. Ofte er regjeringkriser bare uttrykk for maskerade. Det blir enda mer tilslørende når regjeringa bare kan fortsette som før. Derfor er det er viktig for RV å arbeide slik at vi viser hvilke interesser regjeringa og Stortinget representerer. RV er nødt til å skille seg ut i ei sak som dette. For RV er det ikke noe poeng å tone ned EU-kampen nå etterpå, da var den jo ikke av en slik viktighet vi hevder.

— Folk på jobben sa for øvrig det samme, avslutter Morten Halvorsen.

Jon-Arne Jørstad, Tromsø

Heller mer glede

— Aksel Nærstad burde oppfordra folk til ikke å stole på regjeringa i partilederdebatte, foruten at han burde vist mer glede over seieren. Litt for lite feiring av at vi nå har vunnet. Feil å sette spørsmålet om statsministeren i fokus.

Hjertesakspolitikere!

Notodden RV satser på det de kaller hjertesakspolitikerne. De vil ikke legge forholda til rette for en politikertype som kan litt om alt og som mest er interessert i å holde budsjettbalansen.

Sentralt fra Kommunenes Sentralforbund er det lagt opp til at kommunene skal diskutere og velge blant tre mulige politikertyper. De tre modellene er den

- parlamentariske modellen
- bedriftsorienterte modellen
- ombudsmannsmodellen

Den parlamentariske er den typen som Oslo har, og som gjør det svært vanskelig med skiftende majoritet å få gjennomslag for utgiftsposter som er til fordel for folk flest.

Bedriftsmodellen er den generalistorienterte som delegerer de politiske beslutningene, og for øvrig sørger for å holde budsjetttrammene, og som ser til at nedskjæringene blir gjennomført.

Den modellen som kalles tar utgangspunkt i lokalsamfunnet, er den beste mener RV i Notodden. Den tar nemlig utgangspunkt i at de folkevalgte

representerer folkets interesser. Dette er den modellen som åpner for det Morten Halvorsen kaller «hjertesakspolitikerne».

I Notodden har RV gått inn for å svekke bystyrets og formannskapets makt i forhold til utvalgene. I utvalgene sitter det folk som er opptatt av sine «hjertesaker». Oppvekstutvalget for eksempel har ansvar for skolene, og politikere der føler seg ansvarlig for at skolene har tilstrekkelig med ressurser til å drive forsvarlig. Det samme med helseutvalget. Dette utvalget er sammensatt av folk som føler ansvar for eldreheim og andre sosiale institusjoner og stønader. Politikere i slike utvalg har ikke hjerte til å skjære ned så mye som de politikere som ikke har direkte kontakt med problemene på grasrota.

OBB

Notodden Kvinneutbrytere støtter RV

Fire kvinner innvalgt på Arbeiderpartiets liste, har gitt beskjed om at de støtter RVs forslag til kommunebudsjett for 1995. Blant disse kvinnene er en av Aps tidligere ordførerkandidater og den nåværende lederen i Notodden samorg. Samorglederen ble for øvrig nettopp tildelt Notodden kommunes likestillingspris. Hun er servitør som nå tar videreutdanning.

Notodden RV sier at arbeiderpartidamene er vanlige kvinner med sosial samvittighet. Partiloyaliteten må vike for deres sosiale samvittighet. Kvinnene blir ikke regnet som varig allierte, det finnes også

EU-tilhengere blant dem. Men altså noen som RV kan forene seg med i budsjettbehandlinga.

OBB

- Grunnlovsstridig bruk av norske militæravdelinger

RVs stortingsrepresentant Erling Folkvord mener forsvarskomiteens flertall er på kollisjonskurs med Grunnloven når det går inn for at norske militæravdelinger skal brukes til regulær krigsinnsats for Vestunionen uten forutgående oppdrag og godkjenning fra FNs sikkerhetsråd. - Denne saka burde ha vært avklart før folkeavstemninga om EU, sier Erling Folkvord. Stortinget behandler innstillinga om bruk av norske styrker i utlandet 6. desember - 8 dager etter at det blir avgjort om Norge blir med i EU og Vestunionen (EUs militære grein). Befalets Fellesorganisasjon (BFO) protesterer på at stortingsflertallet ønsker å beordre befal til krigstjen-

este utenlands mot deres vilje.

I ei innstilling fra Forsvarskomiteen om bruken av norske styrker i utlandet påpeker en samlet komite at det i første omgang er mest aktuelt med FN-godkjente oppdrag. Videre skriver komiteen at deltakelse i "VEU er mindre aktuelt, selv om muligheten for dette holdes åpent".

Uten FN-mandat

Men de tre unionspartiene Ap, H og FrP går lengre og godtar krigstjeneste for VEU uten FN-godkjenning. Deres eneste forbehold er at "eventuell norsk deltakelse i ... fredsoperasjoner uten formelt mandat fra FN eller KSSE ... vil måtte vur-

deres i hvert enkelt tilfelle og forelegges Stortinget. For å "kunne stille komplette styrker til riktig tid" ønsker de tre partiene en ny beordringslov. Med en slik lov kan regjeringa beordre norsk befal til "fredsoperasjoner", som er politikernes navn på det som Befalets Fellesorganisasjon (BFO) kaller for "regulære krigshandlinger".

I et brev til stortingspolitikerne protesterer BFO mot et slikt lovforslag, fordi "det gir muligheter til å tvinge befalet til å delta i regulære krigshandlinger utenfor NATOs operasjonsområde".

Hittil har norske militære styrker kun vært brukt til forsvar av landet og i fredsbevarende operasjoner i

FN-regi. Grunnlovens paragraf 25 slår fast at norske soldater "maa ikke overlades i fremmede Magters Tjeneste" og at norske styrker "maa aldrig uten Stortingets Samtykke, bruges derfor Rigets Grænser".

- Bryter med Grunnloven

- For det første burde saka om bruken av norske styrker utenlands ha vært lagt fram slik at den kunne ha vært diskutert i god tid før folkeavstemninga om EU. For det andre er det nødvendig å få avklart både forholdet til grunnlovens paragraf 25 og til FN-paktens bestemmelser før Stortinget kan ta standpunkt til forslaget fra A, H og FrP

om bruk av norske militæravdelinger for Vestunionen uten forutgående oppdrag og godkjenning fra Sikkerhetsrådet i FN, sier Erling Folkvord.

Han mener at Stortinget er bundet både av Grunnlovsforbudet mot å sette norske styrker under fremmede maktens kommando og av FN-paktens forbud mot å gå til krig uten FN-godkjenning med mindre det ikke er til forsvar av eget land.

Hjelp kurdiske parlamentsmedlemmer

Tyrkia dømmet kurdiske parlamentsmedlemmer. RV ber regjeringa foreta seg noe som monner mot Tyrkias dom mot kurdiske parlamentsmedlemmer.

RVs landsstyremøte den 4. desember uttaler følgende:

Torsdag den 8. desember faller dommen mot de 8 kurdiske parlamentsmedlemmene som siden mars har sittet fengslet i Tyrkia.

Samtidig fortsetter den tyrkiske regjering sin krig mot kurderne i sørøstdelen av landet, og den norske regjeringa gir fortsatt lisenser for eksport av norskproduserte våpen til den tyrkiske krigsmaskinen.

Sist uke forsvant enda en av journalistene i den kurdiskvennlige avisa Özger Ulke. Fredag 2.12. bekreftet tyrkisk politi overfor avisas ledelse at journalisten er «gjest» hos politiet. Om han slippes fri igjen med helse og liv i behold er uklart. 14 av hans kolleger er siden våren 1992 blitt drept av det som offisielt kalles ukjente gjerningsmenn».

Lørdag 3.12. ble avisas hovedkontor i Istanbul ødelagt i et bombeattentat og enda en medarbeider ble drept. Også redaksjo-

nen i Ankara ble angrepet og ødelagt.

RVs landsstyre krever at den kurdiske regjeringa nå gjør noe som monner for å støtte kurdernes frigjøringskamp i Tyrkia. Noen av de første tiltakene må være:

- Stanse norsk våpensalg til Tyrkia.

- Kreve at de åtte parlamentarikerne løslates, og varsle at Norge vil foreslå NATO utestengt fra Europarådet og NATO hvis de blir dømt.

- Kreve løslatelse av journalisten fra Özger Ulke og redegjørelse for hvorfor han ble arrestert.

- Kreve menneskerettighetsbrudene i Tyrkia opp på dagsorden i NATOs, Europarådets og KSSE's organer.

- Reise sak mot Tyrkia etter mønster av saken mot den greske oberstjuntaen på 70-tallet.

- Nei til beordring av norsk militært personell til utenlandsoperasjoner

RVs stortingsgruppe støtter ikke Ap, Høyres og FrPs forslag om tvangsbeordring av norsk militært personell til krigsoppdrag i utlandet. Erling Folkvord fremmer også forslag om at Norge sier opp sitt assosierte medlemskap i Vestunionen (VEU) når Stortinget i morgen behandler Forsvarskomiteens innstilling om "Bruk av norske styrker i utlandet".

A/H/FrP ønsker tvang

I innstillinga fra Forsvarskomiteen påpeker komiteen at norsk deltakelse utenlands i første omgang handler om FN-godkjente oppdrag. Deltakelse i "VEU er mindre aktuelt, selv om muligheten for dette holdes åpent". De tre unionspartiene Ap, H og FrP går imidlertid lengre og godtar krigstjeneste for VEU uten FN-godkjenning. Deres eneste forbehold er at "eventuell norsk deltakelse i ... fredsoperasjoner uten formelt mandat fra FN eller KSSE ... vil måtte vurderes i hvert enkelt tilfelle og forelegges Stortinget". For å kunne stille komplette styrker til riktig tid" ønsker de tre partiene en ny beor-

dringslov. Med en slik lov kan regjeringa beordre norske ungdommer til "fredsoperasjoner".

Fredsoperasjoner inkluderer fredsoppsettende operasjoner som Befalets Fellesorganisasjon karakteriserer som "regulære krigshandlinger" (brev av 14. oktober 1994 til stortingsgruppene).

Det er opprettet egne enheter både i hæren, luftforsvaret og marinen som skal kunne brukes utenlands. På Heistadmoen trener f.eks. 898 menn og 2 kvinner på å bli en "internasjonal utrykningsstyrke" for VEU og NATO.

Nei til beordring - ut av VEU

RVs stortingsrepresentant Erling Folkvord mener at norske militære styrker bare skal kunne settes inn i krigshandlinger som gjelder forsvar av norsk område. I tillegg mener han at Norge fortsatt skal kunne stille styrker til rådighet for fredsbevarende oppdrag for FN, slik som f.eks. UNIFIL-styrken i Libanon. Folkvord mener imidlertid at deltakelse i slike oppdrag skal baseres på frivillighet. RVs stortingsrepresentant går skarpt mot at det skal utarbeides en

ny lov som åpner for tvangsbeordring av norsk militært personell til krigsoppdrag i utlandet.

Stortinget debatterer proletariats diktatur

Fra frontaledebatten i Stortinget 12. oktober 1994.

Presidenten: Representanten Folkvord hevdet i sitt innlegg at statsministeren drev med billige «propagandaknep». Presidenten vil anta at representanten kan få frem sitt syn på statsministeren uten å benytte slike uttrykk. - Det blir replikkordskifte.

Harald Ellefsen (H): Jeg skal ikke beskyldte representanten Folkvord for å fare med billige propagandaknep - dertil tar jeg det han står for, altfor alvorlig.

Jeg har registrert at RV selv har skrytt av at de på de aller fleste områder deler noe av Senterpartiets syn. Det er vel særlig alliansen i EU-saken som betinger det. Men jeg har nå bedt om ordet for å berøre en annen side av den politikken det bærende partiet i RV - AKP - står for. Folkvord er jo nestleder i Arbeidernes Kommunistparti, den eneste politiske grupperingen i Norge i dag, så vidt jeg forstår, som fortsatt bekjenner seg til ikke bare kommunismen, men også ønsket om å innføre et proletariats diktatur i Norge.

Jeg ser at lederen i AKP i en artikkel i *Dagbladet* i dag bekrefter at innføringen av proletariats diktatur fortsatt står på dagsordenen for AKP. Jeg synes da at det må være rimelig, siden dette partiet har en representant her i Stortinget, at vedkommende i en frontaledebatt gis en anledning til å si noen ord om hvilket program, hvilken tempoplan og hvilken måte man mener at proletariats diktatur bør innføres på her i Norge. Jeg synes da i og med at det er en del av partiets eksistensberettigelse og grunnleggende filosofi, at det er rimelig at man også bruker litt tid på å berøre dette.

Jeg har registrert at det for tiden er kampen mot norsk medlemskap i EU, som jo er en samarbeidsorganisasjon av de fleste demokratier i Vest-Europa, og hvor nesten alle våre NATO-allierte er med, som er hovedsaken for AKP og RV. Det kan kanskje være nyttig å koble disse to sammen og stille følgende spørsmål: På hvilken måte mener representanten Folkvord at det da skal være enklere å forfølge ideen om å få gjennomført kommunisme og proletariats diktatur i Norge utenfor enn innenfor EU?

Erling Folkvord (RV): Ellefsen skal ha takk for innbydinga til å argumentere rundt dei tinga han tok opp. Eg går ut frå at det er ei tid sia den slags argumentasjon sist blei fokusert på på talarstolen her. Eg bruker omgrepet kommunisme om framtidig eit framtidig klasse-løst samfunn utan klasseundertrykking, som utan tvil vil ligge mange generasjonar fram i tida. Men eg trur det er omtrent det same innhaldet som Karl Marx la i omgrepet kommunisme, og det vil seie at det er milevis frå alle dei

samfunnsformer som vi har sett rundt oss i t.d. Aust-Europa, og som vi bruker omgrepet kommunisme om.

Vidare ser eg det slik at eit kvart samfunn, kvar statsdanning, i alle historiske epokar fram til ein når eit klasseløst samfunn, er klassedelte samfunn der det alltid vil vere slik at det er ein klasse, den herskande klasse, som har statsmakta, og dei andre har den ikkje. Sånn sett er slike flokkelprega omgrep «borgerskapets diktatur» og «proletariats diktatur» etter mitt syn kjennemerke på kvar klasse som sit med statsmakta. Den måten eg iallfall har brukt omgrepa på, er at etter at kapitalismen er avskaffa gjennom ei framtidig sosialistisk omvelting, vil ein få ein lang overgangsperiode - kanskje generasjonar - der ein vil ha ei eller anna form for allianse mellom arbeidarklassen og andre lag av befolkninga som utgjør dei klassane som har statsmakta, og det er vel det som har blitt kalla proletariats diktatur. Eg vil hevde, trass i Ellefsen velvilje, at det ikkje er mogeleg å ga grundigare inn på det nå, men eg inviterer gjerne Ellefsen til å bli med på det i andre samanhengar.

Dag Jostein Fjærvoll (KrF): Egentlig hadde jeg ikke tenkt å ta noen replikk, men det er så rart med det når man sitter og lytter til hva som sies fra denne talerstolen.

Jeg vil gjerne spørre Folkvord om følgende: Har demokratibegrepet ingen betydning i et system hvor han argumenterer for proletariats diktatur? Jeg vil gå konkret til verks og spørre: Hvis proletariats diktatur etter Folkvords oppskrift var gjennomført, ville jeg kunne stå her i dag? Er Folkvord valgt inn på Stortinget til tross for borgerskapets diktatur? Her møter vi egentlig hverandre i døra på en

slik måte at vi får problemer også når vi skal debattere vårt forhold til Europa. Ordet demokrati er for meg så viktig at jeg vil legge overveiende vekt på det som styringsform i alle sammenhenger. Derfor aksepterer jeg ikke statsministerens utsagn om at i EU vil vi få mer demokrati. Men jeg må innrømme at jeg da får problemer hvis Folkvords fremtidsviser går på at proletariats diktatur skal utelukke meg og de andre 164 fra å stille til valg og komme til makta. Og på samme måte hadde det kanskje vært hvis det hadde vært som man sier, et borgerskapets diktatur, da hadde det heller ikke vært anledning for Folkvord til å sitte i denne salen. Så mitt problem er konkret: Hvordan forholder det seg i Folkvords oppfatningsverden, er det plass for demokratibegrepet i det hele tatt?

Erling Folkvord (RV): Ei av dei store og alvorlege veike sidene ved dei forsøka på å danne sosialistiske statar som vi har hatt hittil, er at dei har vidareført udemokratiske system og sjølve vorte svært

udemokratiske. Det partiet som eg høyrer til, skil seg faktisk frå liknande rørsler, iallfall i tidlegare tider, ved at vi for lenge sidan har brote med det som har vorte oppfatta som ein tradisjonell del av iallfall kommunistisk tradisjon, som går ut på å skulle vere for eit eitpartisystem. Vi er for eit fleipartsystem, og vi er for at ein i eit sosialistisk Noreg skal ha eit fleipartsystem som oppfyller dei krava som Fjærvoll nemnde. Eg vil tru at den forma for demokrati bør bli vesentleg meir omfattande, meir demokratisk enn det borgarlege demokratiet som vi har i dag, for med alle dei utmerkte, viktige demokratiske rettane som vi har i det norske samfunnet, har ikkje alminnelege folk høve til å gripe inn med demokratiske middel i styringa av økonomien. Og ei av dei viktigaste oppgåvene i eit sosialistisk samfunn er å utvide dei demokratiske verkemidla til å gjelde styringa av økonomien, som kapitalistklassen tar seg av i dag.

Presidenten: Dermed er replikkordskiftet og formiddagens debatt over. Stortinget settes igjen kl. 18.

Møtet hevet kl. 15.20.

Nominasjonskomiteen arbeider fortsatt

— Leder i nominasjonskomiteen, Per-Gunnar Skotåm, etter oppslag i *Klassekampen* ser det ut som om lederkandidatene er klare?

— På vegne av nominasjonskomiteen kan jeg si at den ikke har lagt fram noe forslag til ledere. For nominasjonskomiteen er det, hvertfall ikke foreløpig, en strid mellom to personer. Vi vedtok på det siste møtet å arbeide videre med å framskaffe flere kandidater til alle posisjoner. Kanskje også kandidater som kan regnes som kompromisskandidater. Etter vårt syn finnes det kandidater som er heva over fløystriden og som mange kan godta.

— Bli det vanskelig å finne nok kandidater?

— Nei, det er ikke problemet. Vi har i alt hatt 113 navn til vurdering som medlemmer i landsstyret. Vi har et godt utvalg av kandidater, men vi tar gjerne imot forslag til kandidater som kan være aktuelle til å sitte i arbeidsutvalget.

— Vi må heller ikke glemme at landsmøtet skal ha sin egen valgkomite, og den må ikke bindes helt opp hvis den skal få mulighet til å gjennomføre en reell behandling. Målet er at nominasjonskomiteens forslag til sammensetning av alle verv skal kunne gjøres kjent 14 dager før landsmøtet.

OBB

Valgkampen 1995 Økonomien må kommuner og fylker klare selv! Lotteri og RV-fond hjelpemidler

Valgkampen i 1995 er RVs vippepunkt. Et viktig bidrag til å bygge opp og fornye den revolusjonære bevegelsen. Men også da må vi tyne de gamle sliterne for å få lister og valgkamp til å gå rundt. Også økonomisk er godt gammeldags valgkamparbeid nødvendig. Fylke og kommunene må selv skaffe penger til å dekke valgkamputgiftene. Vi gjør imidlertid sentralt en god del arbeid for å være behjelpelig.

Lotteri som sist

Vi lager valgkamplotteri med reiser som ovedgevinst. Kr 20 pr lodd og 20 000 lodd. Inntektene av lotteriet går i sin helhet til kommune- eller fylkeslaget som selger. Vi tar kr 6 pr lodd til dekking av gevinster og trykkeutgifter. Rsten kr 14 beholdes lokalt til å dekke egne valgkamputgifter. Planlegg tidlig.

RV-fondet for de trauste

RV-fondet er innsamling som

går til fylket du bor i. Faste månedlige trekk blir fort penger til valgkampen. Og de kan budsjetteres med. Vi oppfordrer alle lag til å verve deltakere til fondet. Bedre rutiner for meldinger om inntekter vil vi lage fra 1/1-95.

Vi satser på at lotteri og RV-fondet skal skaffe til veie kr 500 000 til valgkampen. Det er ikke mye. Men inntekter vi ikke klarer oss uten.

Geir Christensen

Prinsippdebatt

Eg skal her ikkje argumentere for eller mot dei ymse framleg til prinsippprogram, fordi eg ikkje har hatt høve til å lese komplett nokon av dei ulike framlegga. - Derfor skal eg i denne omgang nøye meg med reint generelle og meir overordna politiske synspunkt.

Prinsippprogrammet må ta sikte på å styre og kanalisere dei overordna målsetjingane. - Det skal vere eit program for dagens og morgondagens samfunn for notidas og framtidens samfunn, - så pass ambisiøse bør ein vere.

Det er ut frå dette av viktighet å unngå fastsementerte ideologiske ståstader, det er ei absolutt forutsetning for å tilpasse programmet til det vi ser i dag son ei framtidig utvikling, at ein ikkje låser seg fast til gårsdagens tankegods og metoder, - til fortidas tankegods og metoder.

Den som vil vere ærleg må innrømme at ismekulturane ikkje har løyst våre samfunnsproblemer, - og at dei slett ikkje vil kunne løyse framtidens problemer. Ein kan ikkje løyse framtidens utfordringar med fortidas tankegods og metoder.

Marxismen har - i underutvikla land med meir og mindre føydale styresett - sjølvstøtt til større utjamning av levekåra, - men vil aldri kunne få oppslutning nok i eit høgt utvikla demokratisk system som det norske, - den har heller ingen ting å tilføre det norske samfunn - som vi ikkje betre kan oppnå utan fastlagte ideologier.

Ein løyser ingen problemer ved å gå frå den eine ytterlegheit til den andre, ein skaper ikkje grobotn for demokratiet ved å frata enkelte grupper fullstendig mulegheita til sjølv å forme si framtid innan visse grenser. Fullstendig dominans fra visse deler av samfunnet skaper berre grobotn for framvekst av motkulturer som før eller sidan vil utvikle seg til opprør. Dermed er ein inne i den vonde spiral, - som får karakteren av revolusjon og motrevolusjon, - frå den eine ytterlegheit til den andre. - Dette er ytterst lite fruktbart med tanke på framtidens utfordringar, - ein blir meir oppteken av å rive ned enn å bygge opp.

Skal partiet ha håp om auka og breiare oppslutning, - kan ein ikkje satse på berre marginale grupper på ytterste venstre. Vi har i desse dagar fått demonstrert korleis folkeleg oppslutnad kan vinnast, men då må ein ha det høgt under taket og romsleg i ideologien, - utan samanlikning forøvrig med EU-mobiliseringa, - ~ er prinsippa dei same for å oppnå folkeleg støtte, - eit visst minstmål av felles målsetjingar som kan samle og engasjere.

Det resultatet vi ser rundt om i verda i dag er absolutt eit resultat av det som er påpeika ovanfor, at ein forsøker å bruke fortidas tankegods og metoder på notidas og framtidens utfordringar. Den marknadsliberalistiske ideologien og filosofien er her eit typisk eksempel på akkurat dette, - ein ideologi som hadde sitt

oppsving i 1920-30 åra, men som då spelte fullstendig fallitt. Når denne ideologien no vert pressa fram som den store problemløysar for notid og framtida - då må det ende med forferdelse.

Som vi ser så fører auka frihandel og liberalisering av verdssøkonomien til storstilt nedlegging av arbeidsplasser, større lønsforskjeller og lokale skilnader, hertil ressursøying i stort omfang på grunn av kapitalens krav om absolutt profit.

Løysinga er ikkje meir frihandel men mindre frihandel, auka sjølvberging, lokal produksjon mest muleg tufta på lokal arbeidskraft og kapital. Den langt sterkare satsing på heimemarknaden nasjonalt, favoriseringa av eksportindustrien må opphøyre, det er denne favoriseringa som fører til krava om absolutt fri flyt av kapital, som igjen forsterkar skadeverknadane av frihandelen. Så løysinga må vere å innføre restriksjonar på den fri kapitalflyt, - men då må Noreg ut av EØS - og det er det vel ingen i partiet som er usamd i, - altså første prioritet - oppseiing av EØS-avtalen.

Det finnest økonomar i dag med internasjonal tyngde som ein bør lytte til, med anna ein kapasitet som Herman E. Daly, sjefsøkonom i Verdsbankens miljøavdeling. Som går inn for å hindre kapitalens frie flyt, som vil satse på meir nasjonal og lokal produksjon - altså meir sjølvberging, som han ser som ein betingelse for å kunne få ei meir økologisk forsvarleg utvikling.

Livsankuelse ?

Kor vidt ein skal programfeste ein bestemt livsankuelse kan det vel vere temmelig delte meiningar om, - men mitt hovudargument her er at ein må stille seg open å ikkje låse seg fast i ideologier som blir teke som ein sjølfølge - utan at vi har ein skikkeleg debatt om dette.

Til dømes ser ein «Darwinismen» og «apeteorien» ukritisk servert på NRK-TV som vitenskapelege sannheiter, ja endå til i barneprogram ser vi denne filosofi forsøkt lurt inn. «Darwinisme» og «apeteorien» er rein og skjær filosofi - det er ingenvitenskap.

Ei av dei bøkene eg har er Albert Schweitzer si bok «ærefrykt for livet», ingen anna bok eg kjenner kan setje hjernevindingane i sving som den. Men der er ei anna bok som eg vil anbefale for alle, men kanskje særleg for dei som er mest kritisk til kristendom og trua på ein overordna intelligens, - det er boka til Fred Hoyle «Det intelligente univers», Gyldendal 1984. Sir Fred Hoyle, embetseksamen frå Universitetet i Cambridge 1936, teoretisk fysiker, «Plumian professor» i astronomi, grunnleggar av Cambridges Institutt for teoretisk astronomi. Som han seier det sjølv : « Gud er eit forbudt ord i vitenskapen. Men hvis vi definerer gud som en intelligens som er oss selv overlegen, har vi i denne boka kommet fram til guddommer av to slag - intelligensen i Kapitel 9 og «Guden» over den uendelige fremtid som vi nettopp har drøftet.»

s.s. Eit anna sitat : « Det er vanskelig si om darwinismens filosofi om at - opportuniste er alt, var årsak til den Realpolitikk som overstrømmet verden etter 1860, eller om det var denne Realpolitikk som avlet darwinismen, For de to gikk hånd i hånd og førte med stigende uunngåelighet til to verdenskriger i vårt århundre og til en situasjon som i dag ligner stadig mer på en en-veis reise mot selvødeleggelsen for hele vår art. » s.s.

Ein kan trygt slå fast at Fred Hoyle her på vitenskapleg grunnlag bygger bru mellom religion/kristendom og vitenskapen. Mi oppfordring er først og fremst - studer og tenk sjølvstendig - utan å vere bunden opp av ismer og dogmer.

Anders Melle

Neste runde

De norske sosialdemokratene fyker i skrivende øyeblikk (6/12-94) Europa rundt og diskuterer ny taktikk med kansler Kohl, Major, Mitterand: Hvordan få Norge inn i EU så fort som mulig. Den nye borgerlige offensiven vil derfor bli langt mer grundig og utspekulert enn den vi nettopp er ferdig med.

RV-folket ville gjøre en stor feil hvis man nå møtte bokserunde 2 med samme politiske teknikk og former som vi nettopp har anvendt. Vi må også analysere det nye i situasjonen og på de nye fakta, legge opp til en fornyet form for EU-motstand. All gjentatt rutine må bekjempes.

Temaet jeg begir meg inn på nå krever lange og reie diskusjoner, derfor bare noen punkter hvor jeg mener det er like godt å komme i gang med det samme.

Første prioritet må være å få avholdt møter og treff mellom nordiske Nei til EU-motstandere for å synkronisere samarbeidet i Norden.

Dette arbeidet må gå hånd i hånd med opprettelsen av en pressesentral, telegrambyrå, database, faks etc som organiserte informasjon om alt av interesse innen EU-området. En feil ved det offisielle nei til EU var en dårlig utbygd pressetjeneste som handlet lite om kontroversielle saker som streiker, demonstrasjoner, rustningsindustri, militarisme og nynazisme etc. Her påhviler det RV den oppgaven å bringe på banen de temaene som liberale nødig tar i sin munn.

RV må gå i spissen for å reise landsomfattende klassekamper mot framstøt på i praksis å innføre EU i Norge. Jeg tenker her på Postverkets nedleggelse i grågrendte strøk og privatiseringen av NSB. Begge disse institusjonene er noe det norske folk ser videreutbygd og det skulle være mulig å organisere landsomfattende markeringer, politiske demonstrasjoner etc mot det EU-inspirerte angrepet på NSB og Posten.

Sammenfattet: RV må påta seg det ansvar å utvikle klassekampen mot EU-politikken og der hvor dette er mulig, bør man også involvere et internasjonalt og skandinavisk perspektiv.

Hvis det er slik at Siemens brøyter seg vei innen den norske

jernbaneindustrien, går det an å oppta samtaler med Siemens-ansatte både i Tyskland, Norge og Skandinavia. At det ikke oppstår noen resultater over natta er jeg klar over, men dette er den eneste veien framover. Gigantkonsernene er nå like brutale overalt og misnøye og skuffethet er voksende uansett i vilket land en befinner seg.

I den nye fasen må RV være seg mere bevisst at partiet må ta ansvaret for å lede klassekampen mot EU. For meg ser det ut som om RVs politiske ledelse har uklare forestillinger om forskjellen på en stalinisk folkefront og en leninistisk enhetsfront. Det første konseptet går ut på at arbeiderklassen skal være et haleheng til det liberale venstre og venstreborgere.

Hos Lenin opptrer partiet i fronten som opprettholder av arbeiderklassens politiske selvstendighet som uavhengig klasse med eget program og egen politisk metode: Klassekampens metode.

I følge dette konseptet bestreber et RV seg på å ta initiativer til forsvar for arbeiderklassens, såsom NSB og Posten. En venter ikke på signal fra noen.

Sammenfattet: Når det norske borgerskapet i samforstand med EU-imperialistene legger opp til konfrontasjoner på ytterligere hardere nivå, må også vi ha en taktikk som er på høyden med den forestående situasjon: Den nordiske EU-motstanden må utdypes og utvikles innad i Skandinavia mellom de gamle broderfolkene.

Presse og informasjonsarbeidet med Europas progressive må intensiveres.

RV må ta ledelsen i utviklingen av klassekampen mot EU i et forsvar for rettigheter og velferdsordninger.

Jan Hårstad

Viktig enighet

Jeg har fremmet relativt skarp kritikk mot forslaget til prinsippprogram fra programkomiteen for at det står på gale standpunkter på viktige prinsipielle spørsmål (se Opprør nr 9/94 s 8). Jeg er glad for at lederen i programkomiteen, Jørn Magdahl, i et notat til landsstyret (LS) og gjennom diskusjonene i LS har sagt seg enig i min kritikk av programforslaget på følgende viktige områder:

- Det nasjonale spørsmålet
- Borgerskapets statsapparat
- Reformisme
- Hva som er en revolusjonær situasjon
- Hva som er kjerna i revolusjoner
- RV bør ikke ha kommunismen som mål selv om mange av oss er kommunister. RV har og bør ha mange medlemmer som ikke er kommunister.

Dette betyr at vi kan få enighet om disse viktige prinsipielle spørsmåla, og unngår at RV får et program som etter min mening ville ligget et stykke til høyre for RVs gjeldende politikk.

Jeg er også glad for at Jørn mener at mitt programforslag er bedre på synet på økologi og kvinnefrigjøring under sosialismen, og ønsker å innarbeide det i programkomiteens forslag.

Det er fremmet en del kritikk av mitt forslag til program som jeg er enig i. Det gjelder bl.a.

- Programmet må legge større vekt på arbeiderklassens rolle, og også behandle andre klasseforhold grundigere.
- Styrke beskrivelsen av det særegne ved Norge i forhold til andre kapitalistiske land.
- Kvinneundertrykkinga under kapitalismen bør beskrives grundigere.
- Undertrykkinga av den samiske nasjonen må med!

Jeg har også sagt meg enig i at jeg har hatt en tildels gal kritikk av programkomiteens forslag når det gjelder spørsmålet om bygging av motmaktorganer som en del av en revolusjonsstrategi.

Jeg mener fortsatt at programkomiteens forslag har en uegna form, men mener vi bør prøve å jobbe fram ett forslag.

Med god vilje og «romslighet» bør det nå være mulig å sy sammen de to programforslaga slik at noen få uenigheter blir stående opp mot hverandre. Det er i alle fall to viktige spørsmål der uenighetene består:

- Synet på sosialdemokratiets rolle
- Spørsmålet om «omgruppering»

Aksel Nærstad

Ungdoms- arbeid i RV

Når jeg leser dokumentet «Utfordringer for RV» får jeg inntrykk av at RUere og annen ungdom skal fylle opp listene ved kommunevalget. Dette opplegget vil jeg markere meg sterkt uenig i. Er det et opplegg for at ungdom skal fylle de høla RV ikke greier? Er det et opplegg for å bygge RU på RVs premisser? Er ungdommen blitt spurt om hva de synes?

Jeg er skeptisk til å dytte mange ungdommer inn i parlamentarisk arbeid. RUs styrke er aksjonismen og de utenomparlamentariske metodene. Det er dette som tiltrekker ungdom og vekker interesse. Det parlamentariske arbeidet binder opp ungdom i «ansvarlige» roller og papirarbeid. Det parlamentariske arbeidet har en innebygget evne til å disiplinere folk på de borgerlige parlamentas premisser. Dette mener jeg bryter med RU som en ungdomsorganisasjon på tvers av vedtatte normer og regler, på tvers av godtatte oppfatninger av hva som er politisk arbeid.

Jeg tror ikke at RUere på kommunevalglistene vil virke mobiliserende og organiserende på ungdom. Jeg tror at RU som parlamentarikerorganisasjon vil bremse utviklinga og rekrutteringa til RU, og spise opp mange flotte ledende kamerater som det er behov for til annet arbeid.

Dette har jeg diskutert med noen folk før. Vi ble enige om at det hadde vært stilig med noen ungdomsrepresentanter som kunne jobbe litt på tvers av det vedtatte, som kunne bringe aksjonismen og utenomparlamentariske metoder inn i kommunestyrene. Noen som kunne lage litt styr og litt ståk.

Men det krever mye! Det krever en stabil gruppe, med sterke folk som er noenlunde enige om retningen, som har kapasitet til planlegging og taktikk, oppfølging og støtte, og som har styrke nok til å stå oppreist i uvær og blåst, avisoppslag og kjøp fra borgerpressen, og trusler om represalier fra de parlamentariske organer sjøl. Og ikke minst ei gruppe som evner å mobilisere massene på sin side.

Jeg tror at vi på langt nær er der ennå, derfor skepsisen. RU er en «ung» organisasjon med unge folk uten mye erfaring. Og RVs tilstand er oppsummert under punkt 2 i vedtaket fra RV-AU.

Vi har erfaring fra eget bydelsvalg. Vi er ei gruppe med oppegående folk som hadde sånne tanker da vi starta. Vi har brukt relativt mye tid på diskusjoner og vi har prøvd å få det til, men ikke greid det. I steden har det blitt å forholde seg til papirbunkene og gjøre så godt en kan.

Jeg oppfordrer derfor folk til å tenke seg om! Kanskje kunne det være mulig å velge ut noen konkrete steder og forsøke det der. Men jeg vil gå imot det som ei allmenn i linje. I så fall blir det antakelig ikke annet enn et papirvedtak.

Siri Solbakken.

Større underskot

I ein artikkel i Opprør nr 9 av Espen Mathisen blir det heilt feilaktig påstått at underskotet på statsbudsjettet er berre 0,5 % av BNP.

Etter Statistisk månedshefte 10/94 (Statistisk sentralbyrå) går det fram på side 102 tabell 70, at BNP for året 1993 (som er siste heile år) var 733664 millionar kroner, eller 733,6 milliarder kroner.

Etter Maastricht-traktaten artikkel 104 C nr. 2 og Protokoll (5) artikkel 1, skal det vere eit krav at budsjettunderskotet ikkje må overstige 3 % av BNP.

Då BNP for 1993 var på 733,6 milliardar kroner vil 3 % av dette vil gi ca. 22 milliarder kroner, som grense for budsjettunderskot som er innafor Maastricht-traktatens krav.

Sjølvs om BNP vil auke frå 1993 til 1994 så vil dette likevel ikkje gi seg utslag i nemneverdig auke i grensa for underskot, berre 3 % av eventuell auke i BNP.

Etter same Statistisk månedshefte 10/94, går det fram av tabell 74, kolonne F, Overskot før låne-transaksjonar, at for 1992 var dette minus 34 040 millionar kroner, for 1993 var dette minus 43 982 millionar kroner og for 1994 (vedteke budsjett) så var dette minus 41 880 millionar kroner. Det vil seie underskot alle desse åra henholdsvis på 34 milliardar kroner, knappe 44 milliardar kroner og knappe 42 milliardar kroner.

Dette betyr med anna også at underskotet på statsbudsjettet i 1993 var ca. 6 % av BNP.

Etter det som har kome fram i media så tok budsjettframlegget for 1995 frå regjeringa sikte på eit underskot på mellom 20-22 milliardar kroner. Det er slett ikkje utan grunn at regjeringa har landa på desse tala, fordi det er eit underskot som vil ligge innanfor 3 %-kravet av BNP, rekna etter BNP for 1993.

Når regjeringa hevdar at ein eventuell auke i utgiftene på grunn av EU-kontingent, bortfall av avgifter og auka støtte til jordbruket — ikkje vil få andre verknader på budsjettet enn auka underskot — så står dei neppe til truande. — Ein kan vanskeleg tenke seg at regjeringa, Ap, H og Frp vil gå på akkord med krava i Maastricht-traktaten, kanskje for 1995 men ikkje for 1996 som kan vere siste året før den monetære union trår i kraft. Dette då under føresetnad av EU-medlemskap.

Anders Melle

Innlegget er skrevet 19/11-94.
Red.

St. Arnljot og den trotskistiske dragen

Arnljot Ask har hentet fram storslegga i kampen mot trotskismen (Opprør nr. 9): Trotskistene bedriver en «anti-revolusjonær praksis», de har «motarbeida de konkrete revolusjonene som har funnet sted», de har «objektivt sett svekka EU-kampen», de er et «hinder for utviklinga av klassekampen og kampen for sosialismen». osv, osv.

En slik stemping av andre RV-medlemmer burde normalt følges opp av grundig argumentasjon og dokumentasjon. Men denne er helt fraværende hos den brave Ask. I stedet serverer han påstander, påstander og atter påstander. Her drysses klassiske stalinistiske myter og usannheter vilt ut av sekken. Noen eksempler:

Påstand: Trotskistene er imot «arbeider-bonde-alliansen». Svar: Når, hvor og i hvilken sammenheng, Ask?

Påstand: Trotskistene har svin på skogen i Kurdistan. Svar: Kom med dokumentasjon, Ask!

Påstand: AMG'ere har satt sitt særstandpunkt i EU-kampen over RVs politikk og dermed objektivt svekka NEI-sida. Svar: Konkretiser, Ask!

Påstand: Det hadde aldri blitt revolusjon i Russland om en skulle ha fulgt Trotskys linje. Svar: Hva var forskjellen på Lenin og Trotskys linje i den russiske revolusjonen, Ask?

Slik kunne vi fortsette. Helt vilt (og ufrivillig komisk) blir det når Ask skal bortforklare Trotskys rolle i den russiske revolusjonen. Han framstilles som en tuslete opportunist som blir holdt i øra av det mektige bolsjevikpartiet. Men Ask, Trotsky var faktisk en av bolsjevikpartiets toppledere, medlem av sentralkomiteen og politbyrået, han var formann i sovjetet i Petrograd, og ledet gjennom sovjetets militærkomitee opprøret mot Kerenskijs regjering. Han var utenrikskommisær i den første revolusjonære regjeringa, og ledet de viktige fredsforhandlingene i Brest-Litovsk. Han sto i spissen for å organisere den Røde Armeen under borgerkrigen. Å forsøke å bortforklare Trotskys rolle på den måten Ask gjør, nærmer seg farlig historieforskning!

Hva så med det nasjonale spørsmålet? Ask spør om jeg mener at parola om «forsvar den nasjonale sjølråderetten» har mening og er viktig. Svaret er ja. EU-kampen, som mange andre viktige kamper, har et klart nasjonalt aspekt. Et forsvar av den nasjonale sjølråderetten i EU-kampen er samtidig et forsvar av arbeiderklassens posisjoner og erobringer. Fordi det var forsvaret av den nasjonale sjølråderetten som danna basis for EU-kampen, har vi hele tida støtta at Nei til EU blei bygd som en brei allianse. Vår uenighet med RV-flertallet på EU-spørsmålet har gått på

hva som skal være RVs egne spissparoler, og hvilken rolle RV som parti skulle ha i EU-kampen. Vi ønska RV som motstandsfrontens venstrefløy, med vekt på klasseagitasjon og anti-imperialisme. Flertallet ønska en annen kurs.

Så over til nasjonal frigjøring i tredje verden. Det er sjølsagt at all kamp i tredje verden vil ha et anti-imperialistisk (og dermed nasjonalt) element. Mitt poeng var at vi i de fleste land i sør i dag ikke står overfor en situasjon hvor oppgaven er danne front med det egne borgerskapet for felles kamp mot imperialismen. Tvert imot står vi overfor en situasjon hvor kampen mot imperialismen faller sammen med kampen mot det egne borgerskapet. Under all retorikken synes det som om Ask er enig i dette. Men denne tenkemåten er nettopp hjørnesteinen i Trotskys teori om den «permanente revolusjonen»: Revolusjonens nasjonale og demokratiske oppgaver kan ikke løses isolert fra spørsmålet om sosial frigjøring. Den kommende revolusjonen må derfor bli en sosialistisk revolusjon, gjennomført av arbeiderklassen i spissen for en brei folkelig allianse.

Videre: Jeg har aldri hevda at kampen i den tredje verden ikke er en helt sentral del av kampen mot imperialismen. Derimot mener jeg at den gamle AKP-hangen til i enhver sammenheng å klistre «hovedkraft/hovedfiende/hovedmot-sigelse»-etikett på kompliserte fenomener og deretter tro man har oppnådd innsikt, i beste fall er udi-alektisk.

Til slutt: Ask konkluderer med følgende kraftsats: «(Det er) ikke grunnlag for å prøve å smelte sammen slike motstridende retninger innenfor ett og samme revolusjonære parti». Dette kan vanskelig tolkes annerledes enn at Ask mener at videreoppbygging av RV som parti verken er ønskelig eller mulig. Eller i alle fall at Soma og andre tvilsomme elementer burde

renskes ut. Dersom dette faktisk er dekkende for Asks syn, hadde det vært greit om dette kom åpent fram i den videre partidebatten.

Rune Soma

Ask og Trotsky

Asks artikkel om Trotskys tanker i nr 6 inneholder et så rabiat lavmål når det gjelder elementære kunnskaper og forvrengninger at en begynner å lure på om det er igangsatt en kampanje for å drive kunnskapsrike og tenkende folk ut av partiet. Det er mange år siden at RV tok et oppgjør med stalinismen, men så virker det som om den skal ha en renessanse allikevel siden det erkestalinistiske partiet MLPD vies en hel side med innlagt drittpreik av tradisjonell stalinistisk art.

Om RV ønsker å ødelegge seg sjæl så skal man bare framture langs denne linja; det oppstår umiddelbart en atmosfære fra sannhetsministeriet som tror at det i 1994 er mulig å framture med all slags historieforskende vås.

At folk som har kalt seg marxist-leninister, såsom dronning Torill Brekke og Per Bangsund, blir ihuga tilhengere av EU-imperialismen, rokker ikke ved Marx, like så lite som Ernst Mandel og Samir Amin rokker ved Leo Trotskys enorme fortjenester i Oktoberrevolusjonen, som leder av Røde Armeen og i kamp mot den europeiske fascismen. En må skille mellom hva ulike folk kaller seg og hva historiske skikkelser egentlig gjorde og sa.

Asks artikkel sender det teoretiske liv i RV langt ned i middelalderen.

Jan Hårstad

Innlegget kommenterer et innlegg som har stått i nr 6 og en artikkel i nr 8. Innlegget ble sendt redaksjonen etter at fristen for innlegg til nr. 9 hadde gått ut.

Red.

- Ja, jeg sender fullmakten til RV, Gøteborggt. 8, 0566 Oslo.
 Ja, send ferdigutfylte blanketter til:

Navn:

Adresse:

Postnr./sted:

Beløp kr. pr. måned

Trekket inntil jeg melder fra.

Trekket til og medmåned i 199.....

FULLMAKT

Avtale-ID
Postgiro 0825 0402601
Bankgiro 1607 8772046

RVs VALGKAMPFOND '95

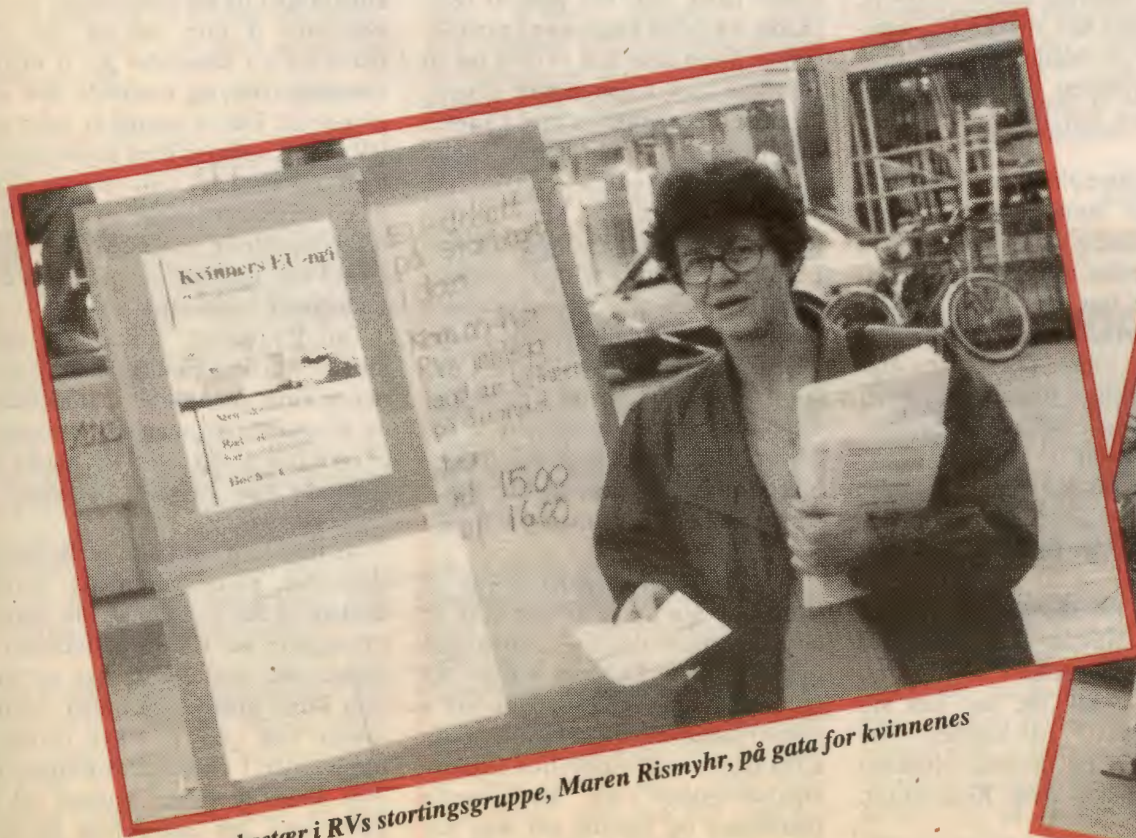
Jeg gir fullmakt til å belaste min konto for mitt faste bidrag til RV-fondet.

Belast min bankkontonr./postgironr.:

Sted/dato Underskrift fra kontoeier

Minner fra EU-kampen

Gruppesekretær i RVs stortingsgruppe, Maren Rismyhr, på gata for kvinnenes EU-nei.

Bergen by hadde stor framgang for Nei-sida.

Mange demonstrerte ofte.

Drammen Nei til EU hadde en fin hytte med godt besøk på Bragernes torg. Ja-prosenten gikk likevel opp med 2% til 69%.

Dagsrevyen kjempet forgjeves for et ja.

Notodden

61,3 % nei, men lite arbeid

Sør for Florø finnes det ingen andre kommuner med bystatus som har større nei prosent, sier Morten Halvorsen stolt. Men innsatsen vår har nok vært heller laber, sier han beskjedent. Men det har det jo heller ikke vært noen vits i. Det har rett og slett ikke vært behov for så mye arbeid. Det nytter ikke å mase folk i hjel når de er enige. Motstanden har vært massiv og stor, og den økte fra 59 prosent til 61.

Landbruksnæringa har vært aktive i kommunen. Borgar Løberg har også vært aktiv. Dessuten har vi laga et eget faglig opprop med 30 tillitsvalgte.

— Vi har ikke markert RV i EU-kampen. Men hele tida har vi drivi lokalpolitikk, vi har ikke tatt sjansen på å legge ned det lokale politiske arbeidet. Men vi burde nok ha brukt EU-kampen mer til å nå egne lokale målsettinger, sier formannskapsmedlem Halvorsen.